

סדרת ליל השטן

מתג השמדה

פנלופה דאגלס

חיכית לי?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פנלופה דאגלס

לילג השמלדה

ספר שלישי בסדרת ליל השטן

מאנגליה: נעמה חורן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

פנלופה דאגלס
מתג השמדה
ספר שלישי בסדרת ליל השטן

Penelope Douglas
KILL SWITCH
Devil's Night #3

KILL SWITCH by Penelope Douglas
Copyright © 2019 by Penelope Douglas LLC
"Kill Switch Bonus Scene" copyright © 2020 by Penelope Douglas LLC
"Dear Reader" letter copyright © 2024 by Penelope Douglas LLC
Hebrew Language Copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 נרפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-7831-007

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

רשימת השמיעה

- "37 Stitches" by Drowning Pool
- "And the World Was Gone" by Snow Ghosts
- "Bad Company" by Five Finger Death Punch
- "Beggin for Thread" by Banks
- "Black Magic Woman" by VCTRY5
- "Bloodletting (The Vampire Song)" by Concrete Blonde
- "Cannibal Song" by Ministry
- "Cry Little Sister" by Marilyn Manson
- "Dark Paradise" Del Rey
- "Deathwish" Sun Rising
- "Don't Say by Ellie Goulding
- "Fear Fever" by Digital Daggers
- "Girls Wanna Have Fun" by Chromatics
- "Go to Hell" by KMFDM
- "Go to War" by Nothing More
- "Hater" by Korn
- "Holy Water" by Laurel
- "Human" by Rag'n'Bone Man
- "Is Your Love Strong Enough?" by How to Destroy Angels
- "Me Against the Devil" by The Relentless
- "Mouth" by Bush
- "My Prerogative" by Bobby Brown
- "Nothing Else Matters" by Apocalyptica
- "Plastic Heart" by Nostalgia
- "Season of the Witch" by Donovan
- "Serenity" by Godsmack
- "Seven Nation Army (The Glitch Mob Remix)" by The White Stripes
- "Sleep Walk" by Santo & Johnny
- "S.O.S. (Anything but Love)" by Apocalyptica (feat. Cristina Scabbia)
- "Something I Can Never Have" by Nine Inch Nails
- "Then He Kissed Me" by The Crystals
- "Voices" by Motionless in White

לז. קינג

”ישנה סיבה להיות כל הרברים כפי שהם.”¹
דרקולה, מאת ברהם סטוקר

הערת המחברת

הספר הזה עוסק בנושאים קשים רגשית, בין אם על הנייר או רק בין השורות, ביניהם אונס, אלימות, מוות, פגיעה עצמית, ניסיונות התאבדות, חטיפה, הסכמה מפוקפקת, רצח, שימוש בסמים, התמכרות לסמים, התאכזרות לבעלי חיים, התעללות (רגשית או פיזית), פדופיליה, אלימות במשפחה, הטרדות ושנאת נשים.

מכיוון שזהו החלק השלישי בסדרת ספרי "ליל השטן", ברצוני להזהיר את הקוראים מראש. אומנם זוהי סדרה כך שכל ספר עוסק בעלילה חדשה עם גיבור או גיבורה חדשים, אבל היא הפכה למעין סאגה. קיים כאן סיפור גדול יותר, שהדמויות המרכזיות מופיעות בו כל אחת בספרה של האחרת, ותעלומות אחרות נרקמות. מומלץ לקרוא את הסדרה, החל ב"מושחת" ו"מחבוא". כשתכירו את כל המשתתפים ותחברו את כל הנקודות, מובטח לכם סיכוי טוב יותר להבין את התמונה המלאה.

אם קראתם את "מושחת" ו"מחבוא", קדימה – קריאה נעימה.

פרק 1

וינטר

נעלי הבלט שלי מכרישות את רצפת העץ כשאני פוסעת לאט במסדרון הארוך. זוהר הנרות בפמוטים מרצד על הקירות ואני מניעה את אצבעותיי בעצבנות, מביטה ימינה ושמאלה בכל דלת שאני חולפת על פניה.

אני לא אוהבת את הבית הזה. מעולם לא אהבתי להיות כאן. אבל לפחות המסיבות נערכות רק פעמיים בשנה – ביוני, אחרי הרסיטלים של הקיץ, ובדצמבר, אחרי המופע השנתי של מפצח האגוזים.

מדאם דלובה אוהבת בלט, וכפטרונית התורמת לבית הספר היא מחשיבה אותו כ'מתנה להמונים, שמפעם לפעם היא מצניחה ממגדל השן שלה כדי לבדר את הכפריים ולאפשר לנו להיכנס אל ביתה'.

או כך לפחות שמעתי את אימי אומרת פעם.

הבית כל כך גדול שאני לא חושבת שאי פעם אראה את כולו, והוא מלא בדברים שכולם תמיד משתפכים ומתלחשים עליהם, אבל זה מלחיץ אותי. אני מרגישה שאני עלולה לשבור משהו בכל פעם שאני מסתובבת.

וגם חשוך מדי. היום עוד יותר, כשהבית מואר רק באור נרות. אני מניחה שזאת דרכה של מדאם לגרום לכך שהכול ייראה כמו חלום, קצת כמו שהיא נראית בעצמה: סוריאליסטית, מושלמת מדי ועשויה חרסינה עדינה. לא ממש אמיתית.

אני מכווצת את שפתיי, עוצרת וקוראת בקול, "אימא?"

איפה היא?

אני צועדת ברכות, לא בטוחה היכן אני או איך אחזור אל המסיבה, אבל אני יודעת שראיתי את אימי עולה לקומה השנייה. אני חושבת שיש גם קומה שלישית, אבל אני לא יודעת היכן נמצא גרם המדרגות הבא, שמוכיל לשם, אליה. למה היא עלתה לכאן? כולם למטה.

אני מהדקת את הלסת חזק יותר עם כל פסיעה שמרחיקה אותי מהמסיבה. האורות, הקולות והמוזיקה מתפוגגים, ואפלת המסדרון הדוממת מתחילה אט-אט לבלוע אותי.

אני צריכה לחזור. בכל מקרה היא תכעס שעקבתי אחריה. "אימא?" אני קוראת שוב, מגרדת את הרגל מבעד למכנסי הטייטס, והבגד שאני לובשת מאז הבוקר משפשף את עורי. "אימא?" "מה לעזאזל הקטע שלך?" מישחו צועק. אני מזנקת.

"כולם מרגישים לא בנוח לידך", הגבר ממשיך. "מה זה רק לעמוד שם! כבר דיברנו על זה."

אני מבחינה בפס אור מציץ מבעד לסדק בפתח הדלת ומתקרבת כנגבה. אני בספק שאימא שלי נמצאת שם. עליה לא צועקים. אבל אולי היא שם?

"מה עובר בראש הזה שלך?" האיש שואג. "נגמר לך המילים? ככלל? אף פעם?" אבל אין תגובה. על מי הוא כועס?

אני נשענת על משקוף הדלת ומציצה מבעד לחריץ, מנסה לראות מי בחדר. בתחילה אני מבחינה רק בזהב. הזוהר הזהוב של המנורה המוזהבת נוצץ על ערכת כלי הכתיבה המוזהבים. אבל אז אני פונה שמאלה והדופק שלי הולם בחזי למראה בעלה של מדאם, מר טורנס, החוצה את שדה הראייה שלי מאחורי שולחן העבודה שלו. הוא נעמד, מתנשם בכבודות בלסת קפוצה ומשפיל את מבטו אל מי שנמצא מעברו השני.

"אלוהים", הוא פולט בסלידה. "הבן שלי. היורש שלי... משהו יכול לצאת מהפה הדפוק הזה שלך? מה ביקשתי? בסך הכול 'שלוש' ו'תודה שבאת'. אתה אפילו לא יכול לענות על שאלה פשוטה שמישהו שואל? מה לעזאזל לא בסדר איתך!" הבן שלי. היורש שלי.

אני מתכופפת מעט ואז מתרוממת, מנסה לראות מעבר לקצה

הדלת, אבל אני לא יכולה לראות את האישה. למדאם ולמר טורנס יש בן. אבל אני כמעט לא רואה אותו. הוא בן גילה של אחותי, אבל לומד בבית ספר קתולי.

“דבר!” אביו שוב מתפרץ.

אני עוצרת את נשימתי, ופוסעת צעד מתוך רפלקס. אבל בטעות אני מתקדמת במקום לסגת, ופוגעת בדלת. הצירים חורקים, הדלת נפתחת לאיטה סנטימטר אחר סנטימטר, ואני נסוגה. הו, לא.

אני ממהרת לאחור, הרחק מהדלת, וסבה על עקביי, מוכנה לברוח. אבל לפני שאני מספיקה להימלט הדלת נפתחת, אור זורם לאורך רצפת העץ הכהה, וצל ארוך מתנשא מעליי.

אני מהדקת את ירכיי, הכאב הצלול שורף כאילו אני עומדת להשתין במכנסיים. אט-אט אני מפנה את ראשי ורואה את מר טורנס עומד שם בחליפה כהה. הבעת הזעף על פניו מתרככת והוא פולט אנחה.

“היי”, הוא אומר כשחיוך קל על שפתי, נועץ בי מבט מגבוה. מתוך אינסטינקט אני נסוגה צעד אחד. “אני... הלכתי לאיבוד.” אני מלעלעת ומרימה את מבטי אל עיניו הכהות. “אתה יודע איפה אימא שלי? אני לא מצליחה למצוא אותה.”

אבל בדיוק אז, מי שנמצא בחדר פותח את הדלת בתנופה כזאת, שהידיית פוגעת בקיר, והוא יוצא בסערה מהחדר וחולף על פני ועל פני אביו.

שיער שחור שמוט על עיניו, ראש מורכן, ועניבה רפויה תלויה סביב צווארו, הוא חולף על פני במהירות בלי להביט בי, נחפו במורד המדרגות.

צעדיו נעלמים ואני חוזרת ומסתובבת, מביטה במר טורנס. הוא מחייך ומתכופף כדי להביט בעיניי. אני נסוגה מעט. “את הבת של מרגו”, הוא אומר. “וינטר, נכון?” אני מהנהנת ומניחה את כף רגלי מאחור, מוכנה לעשות עוד צעד לכיוון ממנו באתי.

אבל הוא שולח יד ומניח אותה מתחת לסנטרי. “יש לך את העיניים

של אימא שלך." אין לי. אף אחד לא אומר את זה אף פעם. אני מרימה את הסנטר כדי שלא ייגע בכף ידו.
 "בת כמה את?" הוא שואל.

הוא אוחז שוב בסנטרי, מטה את ראשי ימינה ושמאלה, ועיניו אומדות אותי. ואז מבטו צונח מעיניי, יורד לאורך בגד הגוף הלבן וחצאית הטוטו אל הגרביונים ועד כפות רגליי. מבטו שב ומרחף מעלה, מצטלב במבטי, אבל עכשיו החיוך שלו נעלם. משהו שונה מתרחש מאחורי עיניו כשהוא נועץ בי את מבטו, ואני לא יודעת אם זאת השתיקה שלו, ממדיו, או העובדה שאני כבר לא שומעת יותר את המסיבה, אבל אני מסיימת את הצעד ומתרחקת כמה סנטימטרים נוספים.

"אני בת שמונה," אני ממלמלת ומשפילה את עיניי.
 אני לא צריכה את עזרתו כדי למצוא את אימא שלי. אני רק רוצה להסתלק עכשיו. הוא היה כל כך מרושע לבן שלו. ההורים שלי לא מושלמים, אבל הם מעולם לא צרחו עליי כך.
 "יום אחד את תהיי מאוד יפה," הוא מוסיף כמעט בלחישה. "כמו אימא שלך." אני מתאמצת ולבסוף מצליחה לבלוע את הגוש שתקוע לי בגרון.

"כפעם הראשונה שראיתי את אשתי," הוא ממשיך, "היא לבשה בגד מאוד דומה לזה שאת לובשת." אני לא צריכה לדמיין איך מדאם נראית בתלבושות. צילומים וציורים שלה תלויים בכל הבית ובסטודיו. מר טורנס נשאר שם לרגע, גובהו ועיניו נישאים מעליי וגורמים לי לאי-נוחות.

לבסוף הוא שומט את ידו ושואף, כמו מתעשת. "רוצי לשחק," הוא אומר לי.

אני סבה על עקביי אל המקום ממנו באתי, אבל חייבת להציץ מעבר לכתפי פעם נוספת, כדי לוודא שהוא רחוק ולא עוקב אחריי. אך כשאני מסתכלת אני רואה אותו ממשיך ללכת לאורך המסדרון, פותח את הדלת שניצבת ממש מולו ומשתהה לרגע, כאילו ראה מישהו. אני כמעט סבה לאחור כדי להמשיך ללכת, אבל הוא אז מפתח הדלת, מסתובב לסגור אותה ואני רואה אותה.

אימא שלי.

אני מכווצת את עיניי, ממצמצת כדי לוודא שזאת היא. שמלה לבנה, שיער ארוך שצבעו כצבע שערי, חיוך משועשע על שפתיה... הדלת נסגרת, חותכת את דמותה המתקרמת לעברו, ואני עומדת במסדרון השחור, נקישת המנעול מהדהדת סביבי.

אני צריכה ללכת. אני לא יודעת מה מתרחש, אבל אני לא חושבת שכדאי שאטריד אותה. אני סבה לאחור ורצה כמודד המדרגות, עוברת שוב במבואה לעבר ירכתי הבית והמסיבה.

הדלתות האחריות פתוחות, מלצר חולף דרכן עם מגש ואני חומקת החוצה, חוצה במהירות את מרפסת האבן דרך ים של מבוגרים. פטפוטים מקיפים אותי, אנשים צוחקים, שותים ואוכלים, והרחק מימיני חלילנית בשמלה תכולה חולקת פינה עם רביעיית מיתרים. הם ממלאים את המרפסת בארבע העונות של ויוולדי, יצירה שאני מכירה היטב מהריקוד.

המלצרים מפנים את הסכו"ם, כוסות נוקשות אלו באלו, ואני מגניבה מבט מעלה אל השמיים המחשיכים ורואה את העננים מכסים את השמש ומטילים צל על המסיבה. מושלם לאור הנרות.

אני מבחינה בקבוצה בלָבָן ורואה את חברותיי, כולן לבושות כמוני, מכיוון שהופענו בריטל שלנו מוקדם יותר, והן רצות אל מאחורי הגדר החיה. הן מצטופפות יחד, מצחקקות, ואחותי, המבוגרת ממני בשלוש שנים, עומדת במרכז. אני מהססת רק לדגוע ואז פוסעת והולכת אחריהן.

אני מקיפה את הגדר החיה ורצה אל הדשא, ולפתע עוצרת ושואפת את משב האוויר העובר בין העצים ומכה בי. צמרמורת מתפשטת במעלה זרועותיי, ואני מציצה לאחור, אל עבר הבית וחלונות הקומה השנייה, שבה הייתי. אולי אימא תבוא לחפש אותי.

אבל המסיבה משעממת, והחברות שלי רחוקות. מעבר לבית ולמסיבה, השטח הופך למדשאה רחבת ידיים, מרופד ומנוקד בערוגות פרחים מימיני ומשמאלי, בעצים ובגבעות משתפלות מרחוק. הוא משתרע למרחקים ונראה כאילו יצא מתוך אגדה.

אני מביטה ורואה את אחותי עם קבוצה צפופה של חברותיה

לכיתה. מה הן עושות? היא מביטה לעברי, מגחכת, ואז אומרת להן משהו במהירות וכולן רצות אל מבוך הצמחים, ונעלמות מאחורי הגדר החיה הגבוהה.

”חכי!” אני צועקת. ”ארי, חכי לי!”

אני אצה במדרון הקטן לעבר המבוך ונעצרת רק לרגע בכניסה, מעיפה מבט אל הגדר החיה משני הצדדים. השביל נראה רק למרחק מטרים ספורים נוספים לפני שאני נאלצת לפנות, אבל לא ראיתי לאן הן הלכו. ואולי הן הלכו לאיבוד?

אני מגידה בראשי. לא. זה לא מסוכן. אם זה היה מסוכן, היו חוסמים את המבוך, נכון? קבוצת ילדות נכנסה ממש עכשיו. יהיה בסדר.

אני מזיזה את כף הרגל ופותחת בריצה כשהרוח עוברת בין הברושים, מראה השמיים האפורים והעננים המתנשאים גורמים לשערות זרועי לסמור. אני פונה ימינה סביב העצים בעקבות השביל ומאבדת את דרכי, כשהכניסה למבוך מתרחקת ממני ככל שאני מעמיקה ללכת.

אני שואפת אוויר וריח האדמה ממלא את ריאותי, ואף שהאדמה מכוסה בדשא, בוץ מלכלך את נעלי הריקוד שלי, ואני נעה באי-נוחות. עכשיו הן ייהרסו. אני יודעת.

אבל מדאם התעקשה שנישאר בתלבושת מלאה גם אחרי המופע. צחוק ויללות מהדהדים במרחק, ואני מטה מעלה את ראשי בחדות, ומתחילה ללכת מהר יותר אל עבר הקול. הן עדיין כאן.

אבל כעבור דקה הקולות דועכים ואני עוצרת, מתאמצת לשמוע היכן אחותי והחברות שלי עשויות להיות.

”ארי?” אני קוראת.

אבל אני לגמרי לכו.

אני פוסעת בחשש על השביל, ומגיעה לחלקה ירוקה שבמרכזה ניצבת מזרקה גדולה. המקום כמעט כפול בגודלו מחדר השינה שלי. הוא מוקף ברושים גבוהים, ושלושה שבילים נוספים מובילים אליו משטח פתוח ורחב ידיים. זה מרכז המבוך?

המזרקה גדולה, עם אגן מאבן אפורה בתחתית ואגן קטן יותר

למעלה. מים זורמים מהפיות כמו מפל סמיך אל האגן התחתון. זה יוצר את הסאונד הכי יפה. כמו מפלים גועשים. כה שלו.

אבל אני לא מסתכלת לאן אני הולכת, מתנגשת במישהו ומועדת לאחור. זרועותיה של אישה מתרוממות, כפות ידיה פונות מעלה ומתרחקות ממני, כאילו אני מלוכלכת והיא לא רוצה לגעת בי.

אני רואה את עיניה המופתעות של מדאם מתרככות, כמו גם חיוכה, וגופה חייני וגמיש כאילו זהו תיאטרון והיא תמיד על הבמה.

"שלום, מתוקה." קולה ספוג מתיקות. "את נהנית?"

אני צועדת לאחור, משפילה את עיניי ומהנהנת.

"ראית את הבן שלי?" היא שואלת. "הוא אוהב מסיבות, ואני לא

רוצה שהוא יחמיץ."

הוא אוהב מסיבות? אני מכווצת את הגבות, מבולבלת. נראה

שאבא שלו לא מסכים עם זה.

אני עומדת לומר לה 'לא', אבל אז משהו מימיני לוכד את תשומת

ליבי ואני מפנה את מבטי, ומצמצמת את עיניי מול הדמות הכהה.

הדמות הכהה בתוך המזרקה.

הוא יושב באגן התחתון, מאחורי המים, מוסתר כמעט לגמרי.

דיימון. הבן שלהם, שבדיוק צעקו עליו למעלה.

אני מהססת לרגע, והשקר נפלט ממני עוד לפני שאני מספיקה

לעצור אותו. "לא." אני מנידה בראשי. "לא, לא ראיתי אותו, מדאם.

מצטערת."

אני לא יודעת למה אני לא אומרת לה שהוא נמצא ממש שם, אבל

אחרי שאבא שלו צעק עליו כך, אני מניחה שהוא נראה כאילו הוא

רוצה שיניחו לו.

אני מתחמקת מעיניה של מדאם כאילו היא תוכל לדעת שאני

משקרת, ובוהה לפניי. השמלה השחורה שלה גולשת עד אמצע השוק,

נוצצת מתכשיטים קטנים ופנינים, החלק העליון חובק את גופה

הצנום, והחלק התחתון מתנופף כשהיא נעה. שיערה השחור והארוך

גולש במורד גבה, חלק ונוצץ כאילו היה פלג מים.

אף פעם לא שמעתי את אימא אומרת עליה משהו נחמד, אבל על

אף שאנשים מפחדים ממנה, הם בהחלט נחמדים אליה כשהם עומדים

מולה. היא לא נראית מבוגרת בהרבה מהבייביסיטר שלי, אבל יש לה
בן גדול ממני.

בלי לומר דבר, היא עוברת אותי בתנועה חלקה והולכת לעבר
הכניסה, ולרגע אני נשארת קפואה במקומי, תוהה אם אני צריכה
ללכת אחריה ופשוט להסתלק.
אבל אני לא.

אני יודעת שהוא ודאי לא רוצה לראות אף אחד, אבל אני קצת
מרחמת עליו כי הוא לבד.
לאט, אני מתקרבת אל המזרקה.

אני מביטה מבעד לזרמי המים הניגרים ומנסה לראות אותו, כשהוא
מתחבא בשקט. זרועות מכוסות בז'קט שחור, נחות על ברכיו, ושיער
שחור תלוי מעל עיניו ונדבק לעצמות הלחיים החיוורות.
למה הוא בתוך המזרקה?

"דיימוזן?" אני אומרת בקול מבויש. "אתה בסדר?"
הוא לא אומר דבר, ומבעד למים הזורמים אני רואה שהוא לא זז.
כאילו הוא לא שומע אותי.

אני מכחכחת בגרוני ומגבירה את קולי. "למה אתה יושב שם?" ואז
מוסיפה, "אני יכולה גם?"
לא התכוונתי להגיד את זה, אבל התלהבתי. זה נראה כיף, ומשהו
בתוכי רק רוצה לגרום לו להרגיש טוב יותר.
הוא מפנה את ראשו, מבטו מזנק הצידה, אבל אז הוא חוזר
ומסתובב.

אני ממצמצת אל תוך חרכי האוויר הצרים שבין המים הזורמים,
ורואה את ראשו מורכן ואת השיער הרטוב תלוי על פניו. אני מבחינה
בהבזק צבע אדום, ורואה דם על היד שלו. הוא מדמם?
אולי הוא רוצה פלסטר. אני תמיד רוצה את אימא שלי ופלסטר
כשאני נפצעת.

"אני רואה אותך בקתדרלה לפעמים. אתה אף פעם לא לוקח את
לחם הקודש, נכון?" אני שואלת אותו. "כשכל השורה הולכת לקבל
אותו, אתה נשאר לשבת שם. לבדך."
הוא לא זז מאחורי המים. ממש כמו בכנסייה. הוא רק יושב שם

כשכל האחרים מתקדמים במעבר, אף שהוא כבר גדול. אני זוכרת שהוא היה אחד התלמידים בשיעור ההכנה הראשון לטקס אכילת הלחם הקדוש של אחותי.

אני נעה בעצבנות. "טקס אכילת לחם הקדוש הראשון שלי מתקרב," אני אומרת לו. "זאת אומרת, אני אמורה לעבור אותו. אבל קודם צריך ללכת לווידוי, ואת החלק הזה אני לא אוהבת."

אולי משום כך הוא נשאר לשבת בחלק הזה של הטקס. אסור לקחת לחם קודש או יין אם לא התוודית, ואם הוא שונא את החלק הזה כמוני, אולי הוא פשוט נשאר לשבת בצד במשך כל הטקס.

אני מחפשת את עיניו מבעד למים. רסס המפלים פוגע בעורי ובתלבושת שלי, והשערות על זרועי מזדקרות. גם אני רוצה להיכנס למים. אני רוצה לראות.

אבל הוא לא משדר ידידותיות. אני לא בטוחה מה הוא יעשה אם אטפס ואכנס למזרקה.

"אתה רוצה שאלך?" אני מטה את ראשי הצידה ומנסה ללכוד את עיניו. "אני אלך, אם זה מה שאתה רוצה." אני לא ממש אוהבת להיות כאן בחוץ. אחותי הטיפשה הורסת הכול.

היא הסתלקה עם החברות שלה וברחה ממני, ואימא שלי... עסוקה. כשאני רואה לראשונה איך זה להיות בתוך המזרקה, זה נראה לי כיף. אבל הוא לא נראה כאילו הוא רוצה אותי כאן. או כל אחד אחר, לצורך העניין.

"אני אלך," אני אומרת לבסוף ונסוגה, משאירה אותו לבדו. אבל כשאני מסתובבת, צליל המים משתנה לפתע, וכשאני מביטה אני רואה שהם פוגעים עכשיו בידו.

לאט, הוא שולח אליי את ידו מבעד למים, ומזמין אותי להיכנס. אני מהססת לרגע ומנסה לראות את פניו, אבל הן עדיין מכוסות בשערו הרטוב.

אני מציצה סביבי ולא רואה איש, ואימא שלי בטח תכעס אם אירטב, אבל... אני רוצה.

אני לא יכולה שלא לחייך כשאני מושיטה את ידי ואוחזת באצבעותי הצוננות, מרימה רגל ונכנסת אל תוך המזרקה.

לפני זמן רב.

זה אירע לפני זמן רב, אבל היום הוא נצרב בתודעתי, כי זה היה היום האחרון שבו ראיתי את פניה של אימי. היום האחרון שבו ראיתי את חדר השינה שלי, שהיא שיפצה ועיצבה מחדש. הפעם האחרונה שיכולתי לרוץ לאן שאני רוצה, כשאני יודעת על פי התמונה הבהירה מולי שהשביל לפניי לא צופן סכנות, הפעם האחרונה שאנשים לא היו לחוצים לידי, או שהוריי אהבו אותי יותר משהרגישו שאני נטל. זאת הייתה הפעם האחרונה שכללו אותי בלי לשאול שאלות, או שיכולתי ליהנות מסרט, ממחול או מהצגה כפי שהם נועדו שייהנו מהם.

זה היה היום האחרון שהייתי אני כפי שהכרתי, והיום הראשון של המציאות החדשה, שלעולם אי אפשר יהיה לבטל. אני לא יכולה לחזור לאחור. לא יכולה להריץ לאחור את הזמן ולא להיכנס אל המבוך. לא יכולה לבטל את הכניסה למזרקה. כי, אלוהים, הלוואי שמעולם לא הייתי נכנסת. יש שגיאות שלעולם לא מחלימים מהן.

ועכשיו, שלוש-עשרה שנים אחרי, כשאימי ואני עמדנו ליד אחותי הגדולה ביום חתונתה, מריחה את הבושם שלה ושומעת את הכומר ממלמל את ברכת טקס הנישואים, התאמצתי לא להירתע או לזכור כיצד לרגע חטוף, רגע יפהפה, המזרקה היא, לפני כל כך הרבה שנים, הייתה באמת מקום מסתור נפלא. וכמה חבל שאני לא שם עכשיו.

הטבעות, הנשיקה, הברכות...

וזהו זה. היא הייתה נשואה.

הבטן שלי צנחה, ועיניי הצורכות נעצמו. לא.

עמדתי שם, שומעת את הלחישות וקולות הדרדוש, וחיכיתי לידה של אימי שתדריך אותי בירידה במדרגות בדרך החוצה מהקתדרלה הריקה.

הייתי זקוקה לאוויר. הייתי מוכרחה לברוח.

אבל קולותיהן של אימי ושל אחותי התרחקו ממני.

ואותן אצבעות צוננות שאליהן הושטתי את ידי במזרקה לפני כל
כך הרבה זמן, התחככו עכשיו באצבעותיי.
"עכשיו..." בעלה הטרי של אחותי לחש באוזני. "עכשיו את שייכת
לי."

פרק 2

וינטר

עכשיו

קפאתי במקומי, אגרפתי את ידי והרגשתי אותו יושב מולי בלימוזנה אחרי הטקס. דיימון טורנס. הילד במזרקה. הילד עם החליפה הסתורה והיד המדממת, שבקושי דיבר או הסתכל עליי.

אבל עכשיו הוא גבר, והוא בהחלט למד לדבר. גבוה ובטח, היה איום בדבריו האפלים בכנסייה, אבל עדיין יכולתי להריח עליו את המזרקה. הוא הריח כמו דברים קרים. כמים קשים.

"אבא שלך הבטיח לנו הסדר נדיב כל עוד אישאר נשואה לך במשך שנה," אחותי אמרה, כשהיא ודיימון התיישבו זה לצד זה במכונית, מול אימי ומולי. "אני מתכוונת ללכת עם זה עד הסוף. לא משנה מה תנסה לעשות."

היא דיברה אליו, אבל כשפנה אליה לבסוף, קולו היה רגוע ונחוש. "אנחנו לא נתגרש, אריון. לעולם לא."

קולו נשמע מרוחק, כאילו הוא מביט מבעד לחלון או, לכל מקום חוץ מאשר עליה.

לא יתגרשו? ליבי הלם חזק יותר. כמוכך שהוא יתגרש ממנה, נכון? מתישהו, נכון? לא יכולתי אפילו להאמין שהוא ירחיק לכת כל כך. אחרי הכול, כל זאת הייתה רק נקמה במשפחה שלי. למה שירצה להמשיך בזה כל החיים?

התוכנית שלו הייתה להרוס אותנו. למצוא הוכחה למעילה והונאת המס של אבא שלי, ולגרום לו לברוח מהארץ, כשהאף-ביי-

איי משתלטים על כמעט כל מה שהיה לנו, חשבונות הבנק שלנו מתרוקנים, ועכשיו... הפושע האחראי לכל ההרס הזה נכנס בסערה, כדי לנצל שלוש נשים חסרות כול, הזקוקות לעזרה. מישהו שיציל את ביתן וישיב להן את סגנון החיים היוקרתי שלו היו רגילות ואת מעמדן בקהילה.

אבל לא, הבנתי. אף שרציתי להעמיד פנים שאני לא יודעת מהי המטרה הסופית, ידעתי. עמוק בפנים, ידעתי. התוכנית שלו לא הייתה להרוס אותנו. התוכנית הייתה לְעַנּוֹת אותנו.

במשך כמה זמן שזה ישעשע אותו.

"אתה רוצה להישאר נשוי לי?" אחותי שאלה.

"אני לא רוצה להתחתן עם אף אחת אחרת," דיימון הבהיר בקול חדגוני ואדיש. "את טובה כמו כל אחת אחרת, אני מניח. את יפה וצעירה. את מת'אנדרר ביי. את משכילה וייצוגית. את בריאה, אז ילדים לא יהיו בעיה."

"אתה רוצה ילדים?"

השאלה של אחותי נשמעה כמעט מלאת תקווה, ואני התכווצתי ועצמתי את עיניי מאחורי משקפי השמש. "הו, אלוהים," התנשפתי, לא יכולתי לעצור את הקללה המלאה בבחילה וגועל.

דממה השתררה בחלל המכונית, והייתי בטוחה שכולם שמעו מה אמרתי, ועל אף שלא יכולתי לראות אותו, ידעתי שענינו מביטות בי. איך היא עדיין יכולה לרצות אותו? הם הולכים להכניס ילדים לטירוף הזה? לא הספיק מה שהוא עשה כשהיינו ילדים, כדי שהיא תשתכנע עד כמה הוא רע, וגם לא מה שהוא עשה לי בתיכון. היא ידעה שהוא לא יכול לסבול אותה, אבל למרות זאת רצתה אותו. היא תמיד רצתה אותו.

לאריון לא היה אכפת שהיא צריכה להתחתן איתו בגלל המצב הקשה שהוא גרם לו מלכתחילה. איבדנו הכול בגללו, אבל אל חשש... הנה הוא כאן, מחזיר הכול באמצעות נישואים לבת הבכורה, ומכניס אותנו מתחת למטריית ההגנה שלו וחשבון הבנק של אביו. הוא הפך את עצמו למְרַפָּא שלא היינו נזקקות לו לולא יצר את המחלה.

שנאתי אותו. הבעל החדש של אחותי היה הגבר היחידי שחשבת שאולי אהרוג יום אחד.

"אם יהיו לך רומנים מהצד, " אריון הזהירה, "תהיה דיסקרטי. וגם אל תצפה ממני להיות נאמנה."

"ארי..." אימא שלי רמזה לאחותי לשתוק.

אבל היא המשיכה. "אתה מבין?" היא לחצה על בעלה.

פניתי לעבר החלון כדי להסתיר את פניי – או לפחות מחצית מהן – או אולי רציתי להיראות כאילו אני לא עוקבת אחר השיחה, אבל חלל המכונית היה קטן מכדי להימלט מנוכחותו. יכולתי לשמוע כל מילה.

זה לא נושא שהם היו צריכים לדבר עליו לפני שהתחתנו? או שזה לא היה תנאי הכרחי מבחינת אחותי?

"בואי נבהיר משהו," הוא אמר בשלווה, "כי אני חושב שאת שוכחת מה המצב שלך בדיוק, אריון." הוא הפסיק לרגע ואז המשיך. "את מקבלת את השם שלי. את מקבלת קצבה. את זוכה לשמר את מעמדך החברתי בקהילה הזאת, כולל ארוחות הצוהריים והשופינג שלך, וקרנות הצדקה המזוינות שלך." עם כל מילה קולו הקשוח העמיק לחפור את הקבר שלה. "אימא שלך ואחותך לא יגמרו ברחוב, ובזאת המחויבות שלי מסתיימת. אל תדברי אלא אם כן ידברו אלייך קודם, ואל תשאלי אותי שאלות. זה מעצבן אותי."

החזה שלי התרומם וצנח בנשימות כבדות, והבטן שלי התכווצה בחוזקה.

הוא המשיך, "אני אזיין נשים שהן לא את, אבל את לא יכולה לזיין גברים שהם לא אני, כי אף אחד אחר לא יכול להיות האבא של הילדים שלי. אה," הוא הוסיף בארסיות. "אלך ואחזור כרצוני, ואני מצפה ממך להיות לבושה ומוכנה, למקרה הנדיר שנצטרך להציג את עצמנו כזוג בציבור. אולי לא תהיי האישה הכי מאושרת, אריון, אבל אמרו לי שלשם כך אלוהים המציא את סאקס ואת זנקס."

איש לא אמר דבר, הידקתי את האגרוף סביב החצאית שלי, ונחנקתי מכמה אין להן אומץ להשיב מלחמה. אבל על אף ששנאתי

את הכנות שלו, הערכתי אותה. בנישואים שלהם לא יהיו אשליות או תקוות שווא. דיימון לא שיקר מעולם.

חוץ מהפעמים שכן.

"ואם את רוצה לחיות בזמן הזה," הוא הזהיר, "הייתי מתרגל הכי מהר שאפשר, כי הדרך היחידה שלך לצאת מהנישואים האלה היא רק אם תמותי."

"או אתה," מלמלתי.

כולם שתקו לרגע והשערות על זרועותיי סמרו, אבל למרות זאת חייכתי בתוכי. דמיינתי שהוא ודאי נועץ בי מבט בעיניים השחורות האלה שזכרתי; שכבר לא ממש מוסתרות מתחת לאותו שיער שחור וסמיך, שהייתי בטוחה למדי שאיש חוץ ממני לא נגע בו, אבל לא היה לי אכפת. זה עמד להיות רע, כך או אחרת. אני לא אעשה טובה לו או למשפחה שלו אם אתהלך על קליפות ביצים.

"אנחנו מבינות, דיימון," אימי אמרה לבסוף.

המכוננית האטה, ושמעתי את שער האחווה שלנו נפתח בחריקה, ואז המכוננית האיצה קדימה שוב בדרכה הביתה. נשארתי מכורבלת בקצה המושב, נשענתי על החלון, והרגשתי את גופי זע בסיבובים כשהמכוננית נסעה על שביל הגישה ונעצרה מול הבית שלנו.

אולי הייתי אמורה להיות אסירת תודה על כך שעדיין יש לנו בית. אבא שלי – ראש העיר של ת'אנדר ביי – איננו; העסקים שלנו, ההשקעות והנכסים הוחרמו, וכמעט כל דולר שהיה לנו נלקח.

אימא הייתה אסירת תודה על כך שארי ואני יכולנו לפחות לישון במיטות שלנו, ולא איבדנו את המקום בו גדלנו.

אבל היא הייתה באשליות. דבר מכל אלה לא היה עוד שלנו. הבית וכל תכולתו היו רשומים על שם אביו של דיימון. לא היה לנו כלום באמת.

אפשר היה לחשוב שזה שובר לב, אבל היה חופש בידיעה שלא היה לי עוד מה להפסיד. הוא מעולם לא נאבק במישהו חסר פחד.

הדלת נפתחה, ושמעתי את קולות גופיהם כשהתרוממו.

"אני לא נכנס," דיימון אמר.

כעבור רגע של דממה אחותי מחתה קצרות. "אבל..."

אבל היא לא סיימה. לא ידעתי אם החליטה שזה לא שווה את המאמץ, אם אימי סימנה לה לשתוק, או אם זכרה את ההוראה שלו לא לשאול שאלות, אבל היא חלפה על פניי ויצאה מהמכונית, ניחוח קלוש של בושם גוצ'י נישא בעקבותיה. שובל שמלתה שפשף את נעליי השטוחות.

אימי יצאה אחריה, לְפָנַי, כמו תמיד, כדי שתוכל להוביל אותי אל דלת הכניסה.

אבל ברגע שזזתי במהירות קדימה, מישהו אחז בצווארון חולצתי וגרר אותי אל תוך גוף קשה, דלת המכונית נטרקה ושמעתי את צליל נעילת המנעול.

שאפתי אוויר וזרם חשמלי עבר תחת עורי, כשהבל נשימתו החמים צנח על שפתיי.

"וינטר?" אימא קראה מבחוץ. "דיימון, מה קורה?" שמעתי אחת מהן מנענעת את הידית ומנסה לפתוח שוב את הדלת.

"הי." נשמע קולה של אחותי ואחריו נקישה על החלון. הנעתי את זרועותיי כדי להדוף אותו, אבל חזרתי ושמטתי אותן לצידי גופי כמעט מיד. הוא רצה שאיבאק בו, אבל לא הייתי מוכנה לתת לו את הסיפוק. עדיין לא. "בחירה חכמה," הוא לחש. "תשמרי את הכוח שלך. תצטרכי אותו."

נשימתו ליטפה את פי ורגדגה את זוויותיו, והחזה שלו התרומם וצנח מהר יותר מאשר קודם. הוא לא היה רגוע יותר.

הדלת נפתחה, ואני הושלכתי אל מחוץ למכונית במאמץ קל, מעדתי אל זרועותיה של אימי, ושמעתי את הדלת נטרקת שוב. מישהו לפת את זרועי – אחותי, הנחתי – והזדקפתי. "מה זה היה?" היא נהמה.

"את טיפשה?" פלטתי בשקט. היא באמת לא ידעה? דבר מכל זה לא היה קשור אליה, והיא ידעה זאת. אימי הובילה אותי אל תוך הבית. הרגשתי את השמלה של אחותי

מתחככת בי מייד כשנכנסנו למבואת השיש, ושחררתי את ידי כדי למצוא את המדרגות לפניי. בפנים ידעתי את הדרך.

המדרגות חרקו מעליי. ככל הנראה ארי מחפשת את החדר שלה. חתיכת יום חתונה. בלי קבלת פנים. בלי ליל כלולות. לפחות עדיין לא.

"אימא?" ארי קראה ואני פניתי עם המעקה והלכתי אל חדרי בקצה המסדרון.

"הוא ואני נצטרך חדר גדול יותר ועוד פרטיות, וגם את חדר האמבטיה הגדול."

הידקתי את הלסת והסתערת אל עבר החדר שלי, כשידי מרפרפת קלות על מעקה העץ. פתחתי את הדלת וחמקתי פנימה, טורקת את הדלת ונועלת אותה מאחוריי.

כשעצבתי בוערים תחת עורי, גיששתי מימיני ומייד לפתי את הכיסא שגנבתי מחדר האוכל. דחקתי אותו מתחת לידיה הדלת, להגנה נוספת. הוא אולי הסתלק עכשיו, אבל הוא יכול לחזור כל רגע.

כל יום. כל שעה בלילה. כל דקה.

מיכאיל חיכך את אפו הרטוב על רגלי, ואני רכנתי וליטפתי אותו, כשאני מקרבת את ראשו אל ראשי, מתענגת על מגעו של הדבר היחידי שגרם לי להרגיש טוב יותר. מלבד ריקוד.

אימצתי את הגולדן רטריבר בשנה שעברה, ועל אף שאהבתי את החברה, יהיה קשה לעזוב איתו אם אצטרך לברוח. התרוממתי ושפשפתי את עיניי.

אלוהים, לא יכולתי להאמין על ארי. הם עמדו לקחת את חדר השינה של אימא שלי.

דמי רתח מכעס, אבל זה כנראה היה דבר טוב. אנחנו לא אמורות להתחבא תחת אשליות. חיינו, אכלנו וישנו תחת חסדיו של מישהו אחר. עכשיו היינו פשוט אורחות בבית שלנו.

איך אבא שלי היה יכול לעזוב אותנו ככה?

אם יתפסו אותו, הוא יישלח לכלא, ואני בטוחה שזה מה שדיימון רצה. עיין תחת עיין. תגמול קטן. מידה כנגד מידה.

אבל לאבי היה מספיק זמן כדי לברוח, ואיש לא ידע היכן הוא עכשיו. אם הוא היה משתמש בחלק מהכסף כדי להסתיר אותנו, להוציא אותנו מהארץ איתו, או לשלוח אותנו לחברים שיגנו עלינו, אולי הייתי יכולה לסלוח לו. או לפחות להאמין שאכפת לו ממשו. אבל הוא פשוט הסתלק. והשאיר אותנו בלי כלום, נתונות לחסדיו של כל מי שיגיע. מה דיימון התכוון לעשות בנו?

הוא בטח ישתעשע כמו שהוא אוהב. אחותי הייתה יפהייה. לאימא שלי היו עדיין הגזרה והפנים שלה, אם לשפוט על פי התגובות ששמעתי סביבנו. אחותי תעשה כל מה שהוא יבקש, וכך גם אימי. אם היא תסרב, הוא פשוט יאיים עליי, והיא תעשה כל דבר.

אולי אפילו היא עצמה הייתה יכולה להיות אופציה לאיחוד הזה, לולא העובדה שהייתה עדיין נשואה לאבי. וגם אני לא הייתי בחירה אידיאלית, כי הייתי נאבקת איתו ולעולם לא אפסיק להילחם בו. ארי הייתה הבחירה הקלה.

אבל העובדה שחמקתי מהכדור הזה לא מבטיחה את הגנתי. מה עוד אוכל לעשות, לעזאזל? הייתי מוכרחה להסתלק. הגיע הזמן ידעתי.

הייתי צריכה להישאר רחוק. אחרי התיכון השלמתי שתי שנות לימוד בקולג' ברוד איילנד, אבל פרשתי כדי לחזור הביתה ולהתמקד במחול, להתאמן ולנסות לשכנע כל כוריאוגרף שאפשר או מנהלי להקות מחול לתת לי סיכוי. אבל זאת הייתה שנה נוראית, והיא רק הולכת ומחמירה.

כרעתי על ברכיי והכנסתי את ידיי אל מתחת לכיסוי המיטה, גיששתי אחר רצועת הפלסטיק ומשכתי תיק גב ארוז שהיה מונח מתחת למיטה. התיק המלבני האופנתי היה מוסתר, מוכן תמיד למנוסה, מאז שגרמתי למאסרו של דיימון לפני חמש שנים, כי ידעתי שאני זאת שאפסיד במאבק הבלתי נמנע. היו בו שתי מערכות בגדים להחלפה, זוג סניקס נוסף, טלפון נייד חד פעמי, וגם מטען, כובע, משקפי שמש, ערכת עזרה ראשונה, אולר וכל הכסף המזומן שקיבצתי בחשאי מאז: תשעת אלפים שמונים ושניים דולר, עד כה.

כמובן שהיו לי חברים ומשפחה שיכולתי ללכת אליהם, אבל

רק היעלמות הייתה מנגנון אל-כשל. הייתי צריכה להיעלם. לצאת מהארץ.

אבל נזקקתי לעזרה להגיע לשם. מישהו שאוכל לבטוח בו יותר מכל האחרים, שלא מפחד מדיימון או מהמשפחה שלו, או מהאליטה בעיירה הזאת. מישהו שיוכל להיות ערמומי יותר מבעלה החדש של אחותי ויוציא אותי מכאן.

מישהו ששנאתי לשים בדרכו של דיימון, אבל לא חשבתי שיש לי ברירה.

"הי, " איתן קרא מתוך המכונית המונעת. "את בסדר?"
הנהנתי וכשהרגשתי את המכונית משפשפת את ירכי, ידעתי שהוא פתח לי את הדלת. "אני בסדר."

השעה הייתה קצת אחרי חצות, וצמרמורת טיפסה על זרועותיי כשנשפתי את האוויר הצונן מחוץ לשער הכניסה ונאחזתי במיכאיל. אימא שלי עלולה, כמובן, לראות את פנסי המכונית, לכן ביקשתי מהחבר שלי לאסוף אותי בהמשך הרחוב, ולצפור שלוש פעמים בתבנית של שתי צפירות מהירות ואחת איטית, כדי לסמן לי שהוא הגיע. מרוב מודעות השערות על ידיי סמרו. דיימון לא חזר הלילה, אבל כל עוד דבר לא השתנה, המצב נותר כשהיה. הוא אהב לבלות עד השעות הקטנות של הלילה, כך שהוא עשוי להיות בדרכו חזרה, והייתי צריכה להזדרז אם רציתי להתרחק קילומטרים רבים מהעיירה הזאת לפני שמישהו יגלה שנעלמתי.

הייתי צריכה להסתלק כשסוכני האף-בי-איי הגיעו לחפש את אבי, לפני יותר מחודש. ידעתי שמהו נוסף מתרחש. או שהייתי צריכה להסתלק יומיים קודם, כשאימי ואחותי זומנו לפגישה עם אביו של דיימון, ואריון יצאה משם מאורסת. אבל עכשיו אני עוזבת. לא התכוונתי להעביר איתו אפילו לילה אחד באותו בית. התרמיל שלי נמשך מידיי וידעתי שאיתן לקח אותו והשליך אותו על המושב האחורי. "מהר. קר," הוא אמר.

נכנסתי למכונת, דחפתי את הכלב אל המושב האחורי, סגרתי את הדלת והידקתי את חגורת הבטיחות.

קווצת שיער שהשתחררה מהקוקו שלי הברישה את שפתיי ונשאבה אל זווית פי בכל פעם שהתנשפתי. סילקתי אותה.

"את בטוחה בקשר לזה?" איתן שאל.

"אני לא יכולה להישאר בבית הזה," אמרתי לו. "שיישארו שם

וישחקו את המשחקים החולניים שהם אוהבים."

"הוא לא ייתן לך ללכת." יכולתי לשמוע אותו מעביר הילוך,

ואת המנוע מסתובב. "הוא לא ייתן לאף אחת מכן ללכת. אימא שלך,

אחותך, את... אצלו בראש, אתן שייכות לו עכשיו. את, במיוחד."

כשהמכונת החלה בנסיעה נצמדתי לאחור במושבי, וככל

שהתרחקנו במהירות מבית המשפחה שלי, הנשיפה הבלתי קיימת

על עורפי הלכה והתחממה. לא ישנתי טוב זה זמן מה, אבל מעכשיו

והלאה תמיד אביט מעבר לכתפי.

את, במיוחד. איתן היה אחד החברים הכי טובים שלי, והוא ידע את

כל הסיפור ועד כמה המצב רע מבחינתי.

"הוא התחתן עם אריון רק כי זה היה הכי קל. היא אמרה כן," איתן

הזהיר. "אותך הוא רוצה."

המשכתי לשתוק, והידקתי את שיניי כל כך חזק עד שהן כאבו.

דיימון לא רצה אותי. הוא רצה לענות אותי. הוא רצה שאשמע

אותו כל לילה בחדר הסמוך עם אחותי. הוא רצה לראות אותי יושבת

בשקט ליד שולחן ארוחת הבוקר, לחוצה ובברכיים רועדות, תוהה אם

הוא מסתכל עליי ומה הדבר הבא שיעשה. הוא רצה להרוג כל שביב

שלוות נפש שהצלחתי להשיג בשנים האחרונות שבהן הוא היה תקוע

בכלא.

התנשפתי. "לא אכפת לי אם הוא ירדוף אחריי. אני בת עשרים

ואחת. זאת החלטה שלי אם להישאר בבית או לא."

"אבל לו יש את הכוח והסמכות להחליט אם את יכולה לעזוב,"

איתן השיב. "הוא יזמין מאבטחים אם יצטרך. אנחנו צריכים להיות

מוכנים."

ידעתי שזה נכון. באופן חוקי, יכולתי לעשות מה שרציתי, אבל

לדיימון לא היה אכפת. עם הסכמתי או בלעדיה, אם הוא ירצה, הוא
שאייר אותי.

אבל למרות זאת הייתי צריכה לנסות. ולעולם לא להפסיק.

"אני לא פוחדת ממנו," מלמלתי. "כבר לא."

"ואימא שלך, ואחותך? מה הוא יעשה להן אם לא תחזרי הביתה..."

משהו שאינו שונה ממה שהוא ממילא עמד לעשות, השלמתי

במקומו את הדברים.

"הן ידעו מה קרה לי כשהיינו ילדים. ומה הוא עשה לי לפני חמש

שנים," ציינתי. "ובכל זאת החזירו אותנו לחיים שלנו. הן החזירו אותנו

לחיי שוב בגלל כסף. לא רק שהן לא גוננו עליי, הן גם חזרו וסיכנו

את כולנו. המשפחה של דיימון רעה."

ההתנהגות של אריון לא הפתיעה אותי. כל החיים שלנו היינו אמידים,

והיא תמיד רצתה אותו. להיות אשתו ולהיות שוב עשירה, גם אם הוא

היה הסיבה לצרות שפקדו אותנו לאחרונה, היה יותר מכפי שהייתה

יכולה לקוות לו. אולי היא אפילו שמחה שכל זה קרה מלכתחילה.

אבל אימא שלי הייתה סיפור אחר. היא ידעה מה זה אומר, להזמין

אותו להיכנס שוב לחיינו. היא ידעה מה המטרה הסופית שלו, והיא

לא הגנה עליי.

ועל אף שארי ואני לא הסתדרנו בינינו, לא רציתי שהיא תסבול.

ודיימון יהפוך את חייה לגיהנום. מה שהוא אמר במכונית היה

מדויק, ללא ספק. במוקדם או במאוחר היא תתחיל לקחת כדורים כדי

להקהות את הכאב שהיחס שלו יגרום לה. איך אימא שלי אפשרה לזה

לקרות? היא באמת חששה כל כך לאבד את ביתה? דאגה שלא נוכל

לשרוד?

או שהמבט האינטימי שבילדותי ראיתי אותה מחליפה עם אביו של

דיימון סוף-סוף יהיה בעל משמעות?

אימא ניהלה איתו רומן, נכון? אולי לא רק פחד שלט בה.

ולמרות מה שהן היו מוכנות לסבול, לא אתן להן להחליט החלטה

כזאת לגביי.

"אנחנו יכולים להתחתן," איתן אמר, והנמיך בחושניות את קולו

הקליל והמשועשע בדרך כלל.

ולמרות הלחץ שלי, נחרתי בבוז. "זה לא יעצור אותנו. זה אפילו לא יגרום לו לעצור לרגע."

אפילו אם יהיה לי בעל, לא אהיה מוגנת מפני דיימון טורנס.
 "אה, שיט, " איתן התנשף.

"מה?"

"שוטרים. מאחוריי."

שוטרים? נסענו רק דקות ספורות. עדיין לא הרגשתי את הפנייה לכביש המהיר, כך שאנחנו עדיין על הכביש הכפרי. מעולם לא היו כאן שוטרים. ידעתי את זה, כי כנערה, אחותי נהגה במהירות מופרזת הלוך ושוב לאורך הכביש הזה, כשאני איתה, ומעולם לא נתפסה.

"האורות שלהם דולקים?"

"כן."

"אנחנו עדיין על דרך שאדו פוינט?"

"כן."

"אל תעצור." נדתי בראשי. "לא נסעת מהר מדי. אין להם שום

סיבה לעצור אותנו."

"אני חייב לעצור."

הוא לא דאג, אבל אני החלקתי את ידיי אל הכיס המרכזי בסווטשירט שלי, ואגרפתי אותן בתוכו. הפעמים היחידות ששוטרים הסתובבו כאן, היו כשהזעיקו אותם. משהו היה לא בסדר.

"בבקשה אל תעצור," התחננתי.

"זה בסדר, בייב." הרגשתי את המכונית מאטה. "אנחנו בוגרים,

ולא עשינו שום דבר לא בסדר. אנחנו לא בצרות."

הושטתי את ידי אל הכפתור שידעתי שנמצא שם, וכיבתי את הרדיו, כשאוזניי מכוונות לכל קול שמגיע מבחוץ. חצץ התפצה תחת הצמיגים, וידעתי שאיתן סוטה לשולי הכביש. כשלחץ על הבלם, גופי התנודד מעט קדימה, וכשהוא עצר את המכונית הנחתי את ידיי על לוח המחוונים כדי לייצב את עצמי.

שיט. רק פעם אחת בחיי הייתי בתוך מכונית שהורו לה לעצור בצד, ועכשיו, הלילה מכל הלילות...

דלת מכונית נטרקה ומנוע שקט המהמם והעיד על כך שאיתן

פותח את החלון. נשימתו השטחית מילאה את המכונית. גם הוא היה לחוץ.

"ערב טוב," קול גברי אמר. "מה שלומכם הערב?"
זיהיתי את הקול. עיירה קטנה, מעט שוטרים, אבל לא הסתובבתי לידם מספיק כדי לזכור את השם.

"הי, כן, אנחנו בסדר," איתן אמר לו ונע במושב העור שלו. "קרה משהו? אני לא חושב שנסעתי מהר מדי. נכון?"
השתררה שתיקה ודמיינתי את השוטר רוכן ומציץ מבעד לחלון של איתן. נשארתי קפואה במקומי.

"קצת מאוחר להיות בחוץ, לא?" הוא אמר לבסוף, מתעלם מהשאלה.

שערות ידיי סמרו. מה אכפת לו?
איתן גיחך בעצבנות. "בחייך, בנאדם. אתה נשמע כמו אימא שלי."
"וינטר?" השוטר אמר. "הכול בסדר?"
חום ליטף את צידי פניי. הוא האיר עליי עם הפנס שלו.
הנהנתי במהירות. "כן, אנחנו בסדר."
אבל ידיי התחילו לרעוד. לא היינו צריכים לעצור. אם רק היינו מצליחים לרדת לעיירה, ליד אנשים...
"אתה יכול לפתוח את תא המטען בשבילנו?" השוטר שאל בחדות.
"אחת הנורות שלך לא דולקת. אני אבדוק את זה."
בשבילנו. הם היו שניים.

"באמת?" איתן נע בכיסאו. "זה מוזר."
תא המטען נפתח, איתן התנשף ואני חיכיתי בשקט, עדיין הרגשתי את חום הפנס.

"אם אתה רואה שם גופות, הן לא שלי!" איתן התברך עם השוטר השני שעמד ליד תא המטען שלו.

המכונית נעה מעט תחתיי כשהשוטר השני גישש מאחור, ואני שילבתי את ידיי.

"מזל טוב לאחותך, וינטר," השוטר שנותר ליד החלון אמר. "נראה שהמזל של המשפחה שלך משתפר. את בטח אסירת תודה."
הידקתי את שפתיי.

"אז לאן שניכם נוסעים?" הוא שאל.

"לדירה שלי בעיר," איתן ענה.

הייתה הפוגה, החום הסתלק מלחיי, ואז הוא המשיך, "מתכננת להישאר שם קצת, וינטר?" השוטר שאל. "זה התיק שלך, במושב האחורי?"

לעלעתי, והלב שלי פתאום הלם בכוח.

ואז קולו הנמוך והמלגלג של השוטר השני נשמע מצקצק...
 "דיימון לא יאהב את זה."

הוצאתי את פניי מחוץ לחלוני והסתובבתי לעברו. שיט. ידעתי.
 "סליחה?" איתן התערב.

אבל השוטר מאחור קטע אותו בצעקה. "מצאת משהו?"
 "מה?" איתן פלט.

הפניתי את ראשי לכיוונם.

הם מצאו משהו? בתא המטען שלו?

"צא מהמכונית, בבקשה, מר בלמונט."
 לא.

"מה זה? מה הולך כאן?" איתן התווכח.

אבל הרבר הבא שידעתי הוא שהדלת שלו נפתחה, והרגשתי שהוא יוצא מהמכונית. לא ידעתי אם השוטר עזר לו או שהוא עשה זאת מרצונו החופשי, אבל פתחתי את פי כדי לדבר. "איתן..." אבל לא ידעתי מה לומר. הוא היה בידם עכשיו.

נעתי במקומי ומלמלתי, הרגשתי את המכונית זזה תחתיי כשהם חזרו וחיפשו בתא המטען.

אבל אז...

"מה?" איתן צעק. "זה לא שלי!"

הסתובבתי במושב, ושמעתי את מיכאיל מייבב קצת כשניסיתי לשמוע מה הם אומרים.

"קוקאין," אחד השוטרים אמר. "זאת עבירה פלילית."

הגבות שלי זינקו מעלה. קוקאין? כמו ב... קוקאין? שחררתי את חגורת הבטיחות ופתחתי את הדלת.

לא.

יצאתי מהמכוננית, השארתי את הדלת פתוחה והמשכתי להניח את ידי עליה, משתמשת בה כמורת דרך בדרכי אל חלקה האחורי. לא הייתי אמורה לצאת מהמכוננית. הם יצעקו עליי, אבל...
"אתם עושים צחוק?" איתן נהם. "שתלתם את זה!"
למשמע התכתשות, נשמתי עמוק.

"וואו, וואו", אחד השוטרים אמר. "אתה מסטול עכשיו?"
מה קורה כאן?
גניחות נוספות, חציץ נבעט תחת רגליהם, וידעתי שהם תפסו אותו בידיהם.

"עצרו!" צעקתי, וכשהגעתי אליהם ידיי החליקו מתחת למכסה המנוע כדי לפתוח את תא המטען.
"הוא אף פעם לא נגע בסמים. מה אתם עושים?"
שמעתי התנשמות כבדה שהנחתי שהיא של איתן, ואוויר הערב הצונן צרב את אפי.

"יש כאן לפחות חמש-עשרה שקיות", אמר אחד השוטרים.
"זאת כמות מסחרית", הוסיף השני.
כמות מסחרית. שתי עבירות פליליות אפשריות?
"חתיכת בן ז..." איתן נהם אבל משהו קטע אותו והוא שתק.
"רגע!" התפרצתי. "בבקשה, תפסיקו. זאת אשמתי."
זאת הייתה הפללה. לא ייתכן שהיו לו סמים בתא המטען. השוטרים האלה עצרו אותנו מסיבה מסוימת, והיא לא הייתה פנס שבור.
התקרבותי עוד יותר בצעדים מדודים. "אני התקשרתי אליו", לקחתי על עצמי את האשמה. "מה אתם רוצים שאעשה? רק בבקשה...
בבקשה אל תעשו לו כלום."
כמשך כמה רגעים שררה דממה, ואז שמעתי קולות נקישה. מישהו דיבר בטלפון.

"אדוני?" אחד השוטרים אמר. "היא כאן."
דיימון. זה היה הוא. אליו השוטר התקשר.
נרתעתי למגע יד קרירה בידי, אבל אז עצרתי כשהבנתי שהשוטר הניח בידי את הטלפון. הפחד והבלבול שחשתי נעלמו, והוחלפו בכעס. רותחת, נשפתי בחוזקה וחשקתי את שיניי.

הגבהתי את הטלפון אל אוזני.

"אני מאוד מאוכזב שבאמת חשבת שזה יעבוד, " קול קשוח אמר.
 "על אף שאני מופתע שבכלל יצאת מהבית."
 זה לא היה דיימון.

"גבריאאל?" בקושי מלמלתי, מרוב הלם.

אביו של דיימון ארגן את כל זה? הייתי די בטוחה שהוא לא נכח
 בחתונה. ידעתי שהוא היה חייב לתת לדיימון תמיכה מלאה במה
 שהוא עשה, אבל שכחתי שהוא גם שומר עליו. הוא עקב אחריי.
 "נסי לא לדאוג יותר מדי, " הוא המשיך. "הם ישחררו אותו בבוקר."
 "הם ישחררו אותו עכשיו!" נהמתי.

לא הייתי מוכנה שהחבר שלי יסבול בגללי. הייתי טיפשה. הייתי
 צריכה לדעת. גם אם הייתי מצליחה לצאת, הייתי מסבכת את איתן עם
 דיימון, רק בכך שעירבתי אותו.

"או שנוכל להחזיק אותו במעצר עד המשפט, " מר טורנס המשיך.
 "הבחירה שלך."

חשקתי את שיניי, כועסת מכדי לחשוב. איתן לא היה קשוח.
 אהבתי אותו, אבל לילה במעצר לא יהיה טוב. ועוד פחות מכך
 שבועות, חודשים או שנים. דמעות הציפו את עיניי, אבל עצרתי אותן.
 "מה אתה רוצה?"

"אני רוצה שתיקחי את התחת הקטן והמזוין שלך בחזרה הביתה,
 למיטה, " הוא פלט.

נדתי בראשי, ידעתי שהוא ניצח. לעת עתה.
 אבל לא לנצח.

"אתה חושב שיהיה קל איתי?" התווכחתי.

"ברור שלא, " קולו התרכך ונשמע משועשע, "לכן הוא רוצה אותך,
 וינטר. אבל בפעם הבאה תנסי לא להיות צפויה."

"מה אכפת לך בכלל? יש לכם את אריון."

"אריון היא גברת טורנס, " הוא הבהיר. "הפנים של המשפחה,
 ומי שתגדל את ילדיו. אבל את?" הוא עצר, וקולו האפיל והעביר
 צמרמורות בזרועותיי. "את הדוברבן שבקצפת."

פרק 3

דיין

לפני שבע שנים

אני כורך את זרועי סביבה, מצמיד אותה אליי ומשאיר שם את היד, טומן את אפי בשיער מעל עורפה. תכשיטיה הקטנים והמחוספסים, הדבוקים לתלבושת, חותכים את זרועי. היא כל כך קטנה ועדינה, כמו קיסם.

מי המזרקה זורמים סביבנו כששיניה שוקעות בתוך ידי, אבל במקום למשוך את ידי, הכאב שנשיכתה הקטנה גורמת כל כך חד, שהוא ממלא את עורקיי בחמימות ועפעפי מרפרפים. עקצוצים מתפשטים תחת עורי, והשאיפה, שלא שמתי לב שאני כולא בתוכי, עוזבת סוף־סוף את ריאותיי.

ההרגשה לא רעה. לא כואב כפי שהיה אמור לכאוב. אני מביט על הפנים הקטנות שלה ולא מתנגד כשהלחץ מעמיק, ואני בטוח שהעור נקרע.

כן.

לא איסוג.

לעולם לא.

אני מהדק את אחיזתי בה כשהיא בזרועי, קימורי גופה נמסים לתוכי כשאני מסרב להרפות. גם כשהמודעות החלה לחלחל פנימה, המזרקה נעלמה והריח השתנה מהפרחים שלה לסבון שלי. התלבושת שלבשה הייתה רכה עכשיו כמו כותנה, ורגליה הערומות, חופשיות מהגרבוניס הלבנים, מונחות לצד רגליי.

זה היה שונה. משהו היה שונה.

מזממתי ופקחתי את עיניי, השינה הכבירה על ראשי כשהחלום נישא הרחק והחדר נראה פתאום. וכך גם הגוף שלצירי.
 לרוע המזל, זאת לא הייתה הנערה מהחלום.
 בהיתי בעורפה של אחותי, שערה היה פרוש על הכרית שלי, כהה כמעט כמו שלי. חיבקתי אותה כשישנה, חש את נשימתה, ואגרופי קפוץ מונח על בטנה.
 הושטתי אליה את ידי מתוך שינה.
 מעולם לא עשיתי את זה. כבר ארבע שנים שחלקנו מיטה. עצם הידיעה שהיא שם הספיקה.
 פרשתי את האצבעות ולא בכוונה התחככתי בעור בטנה, במקום שבו החולצה התרוממה, ועצרתי, בעיניים מצומצמות מאי-הנחות שבערה תחת עורי.
 הרמתי את הסדין והבטתי מתחתיו, ראיתי את הקימור המודגש של מותניה, עמוק מכפי שזכרתי, ואת התחת העגול שלה צמוד למפשעה שלי.
 בכרכיה היו גומות במקום שבו השרירים החטובים היו עכשיו מודגשים יותר. ועורה נראה כה חלק.
 פאק. עצמתי את עיניי, ההקלה מהחלום כבר נמוגה.
 היא התחילה להיראות כמו בחורות אחרות. בחורות שהיו מבוגרות מספיק כדי שבחורים יוכלו לעשות להן דברים. הרגשתי שהיא דומה לבחורות שיצאתי איתן.
 "דיימון," היא אמרה לפתע, ערה. "זאת בנקס."
 כנראה הערתי אותה כשנגעתי בה. היא ודאי חשבה שאני חושב שהיא מישהי אחרת.
 פקחתי את עיניי, הידקתי את הלסתות והתרחקתי ממנה. "כן, אני יודע מי את."
 השלכתי את השמיכה ויצאתי מהמיטה, כשאני מנתק את הטלפון הנייד מהמטען. "חשבתי שאמרתי לך לשים על עצמך משהו," מלמלתי, כשאני משחרר את נעילת המסך וגולל את ההודעות.
 היא לא אמרה דבר, אבל שמעתי אותה מתרוממת לישיבה. "גם כשאני ישנה?" היא ייללה. "זה כמו מחוך, דיימון. אני לא מסוגלת לנשום."

את תתרגלי.

אחרי שרדפדפתי בכמה הודעות מוויל ובכמה תגובות על פוסטים, השלכתי את הטלפון על השידה והפעלתי מוזיקה במחשב. הלכתי אל ארון הבגדים ולקחתי מכנסיים וטישירט לבנה, ואז עצרתי ובהיתי בזוג מכנסי ג'ינס שהיו תלויים ליד הסוויטשירט השחור עם הברדס. ליל השטן יחול בשבוע הבא, וריגוש מוכר שטף את עורקיי. לקחתי גם את הג'ינס והלכתי אל חדר האמבטיה משמאלי. התעורר בי חשק.

"אולי..." שמעתי את בנקס אומרת מהמיטה. "אולי אני לא צריכה לישון כאן יותר, אתה יודע?"

עצרתי במקומי, צמצמתי את עיניי ופניתי להביט בה. היא הביטה מטה מייד. היא ידעה שאני לא רוצה לדבר על זה. בנקס הייתה בתו של אבי, אבל היא הייתה שלי, והייתה כזאת מהיום בו עברה לגור כאן. אימא שלה הייתה זונה עלובה, אחת מני רבות שאבי שילם להן משכורת, ואם אימא שלה לא הייתה דופקת על דלתנו כדי לבקש כסף לפני ארבע שנים, קרוב לוודאי שלעולם לא הייתי יודע על קיומה של בנקס. אבי בוודאי מעולם לא הכיר בה, וגם עכשיו רק בקושי. וזה היה בסדר, אגב. היא לא הייתה שלו. אף אחד לא יוכל לקחת אותה ממני.

אחרי הפעם הראשונה שנפגשנו, גנבתי את כל הכסף שיכולתי למצוא בבית ואת כל חפצי הערך שאימי לא תבחין אם ייעלמו. מדובר היה באלפי דולרים, ואימה הנרקומנית של בנקס העמידה פנים שהיא נאבקת בהחלטתה במשך שתיים-עשרה שניות תמימות, לפני שלקחה את המזומן והתכשיטים תמורת בנקס. לקחתי אותה הביתה ואף אחד לא התווכח איתי בנושא. אימא שלי, שעדיין גרה כאן, לא נתנה לדבר לחדור את עולם החלומות הקטן והשמח שלה, ואבי הסכים לכל דבר ששימח אותי.

בנקס גרה בחדרי, היא טיפלה בי ואני פרנסתי אותה והגנתי עליה. היה לה מזון משלה במחבוא קטן במגדל המחובר לחדרי, אבל היא כמעט ולא ישנה שם.

"רק במיטה הזאת," היא הבהירה. "ב... מיטה שלך. אולי כדאי שאתחיל לישון שוב בחדרון שלי. אנחנו כבר לא בני שלוש-עשרה ושתים-עשרה. אתה גדול יותר. אתה צריך יותר מקום." זקרתי גבה בכעס, וידעתי שאין לי סיבה טובה לכך. הייתה סיבה לכך ששמרתי אותה בסוד. סיבה לכך שלא נתתי לאף נערה אחרת להיכנס לחדרי, ולכך שהכרחתי אותה ללבוש את הבגדים שלי, להדק את גופה, ולכך שלעולם לא אספר לחברים שלי שאחותי היא האישה היחידה שאי פעם תישן במיטה שלי.

ידעתי שאני דפוק.

פשוט לא הזיז לי. כל עוד הייתי שמח, לא הייתי צריך להסביר את עצמי לאף אחד.

כשהסתובבה, ידעתי שוויתרה על הוויכוח, והמשכתי ללכת אל חדר האמבטיה. פתחתי את הברז, פשטתי את מכנסי הפיג'מה ונכנסתי, התרחצתי וחפפתי את שערי. שטפתי את עצמי תחת זרם המים החמים, הרכנתי את ראשי והנחתי למים לזרום על עורפי.

עצמתי את עיניי והצמדתי את אצבעותיי לקיר. זה רק עניין של זמן. שנת הלימודים האחרונה שלי החלה בחודש שעבר, וזאת תהיה השנה האחרונה שלי בבית. בקיץ הבא אעזוב ואסע ללמוד בקולג', ובנקס לא תבוא איתי. אני צריך לתת לה לארגן לעצמה חדר משלה. לאפשר לשנינו להתרגל למרחב. אחרי הכול, היו לנו שפע של חדרים פנויים שהיא יכולה לבחור מביניהם.

ולא היה לי ספק שהיא תתרגל בקלות ואפילו תאהב את הרעיון שיש לה חדר משלה.

לא, הבעיה הייתה אני. היא הייתה שלי. היא הייתה האדם היחיד שידע עליי הכול, אבל הלכנו והתבגרנו, וידעתי שבסופו של דבר היא תעזוב אותי.

ציפורניי ננעצו בקיר, והרגשתי כאילו יש ביניהן פנים – פנים כלשהן – וניסיתי למחוץ אותן באגרופי. הצריכה המוכרת הזדחלה וטיפסה על עורפי, אל תוך ראשי, והרגשתי את החום מתפשט בזין שלי, ואת כל עורי מתחנן לא להרגיש דבר ממה שהרגשתי עכשיו.

הייתי חייב להסתלק משם.

כשסיימתי להתרחץ סגרתי את הברז, יצאתי מהמקלחת, ולקחתי מגבת מהמדף משמאלי. ייבשתי את עצמי, לבשתי את הג'ינס והטישירט, וחזרתי אל חדר השינה כשאני מייבש את שערי בדרכי לשם.

"פתרתי את הבעיות במתמטיקה ועדכנתי את יומן המחקר שלך," בנקס אמרה לי, מעלעלת בדפים שהיו מונחים על שולחן שמעולם לא השתמשתי בו, ומכניסה קלסרים אל תוך התיק שלי. "אבל אתה צריך להעתיק מחדש את החישובים בכתב היד שלך, ואל תשכח לקרוא את החומר בפיזיקה לקראת המבחן היום. תנסה לפחות לקלוט מספיק כדי לעבור."

זרקתי את המגבת ארצה, הרמתי את הסווטשירט השחור עם הברדס והחלקתי לתוכו את זרועותיי. "אני תמיד עובר. שמת לב לזה פעם?" זרקתי לעברה מבט ומשכתי את הברדס מעל ראשי. "אני יכול להשתין על כל המבחן הזה ועדיין לעבור."

שמעתי אותה צוחקת בשקט. "כן, זה כמעט כאילו הם לא רוצים לעשות משהו שיגרום לך להישאר בבית הספר."
לא. לעולם לא אכשל במבחן, ועוד פחות מכך, אישאר כיתה. המנהלה ממש ספרה את הימים עד שאסתלק. הם לעולם לא ישאירו אותי כיתה.

ביצעתי כל מטלה שקיבלתי רק כדי שירדו ממני, אבל בנקס הכינה את שיעורי הבית והפרויקטים וגם כתבה את העבודות. זה לא שהייתי עצלן – קרעתי את התחת בקבוצת הכדורסל – פשוט לא הזיז לי. והיה קשה מדי להכריח את עצמי לעשות משהו שלא הייתי מושקע בו. הייתי אנוכי והרגשתי עם זה לגמרי בסדר.

לקחתי ממנה את התיק שהיו בו מדי הקבוצה, העברתי אותו מעל ראשי ותחבתי לכיס את הארנק, הטלפון והמפתחות. יצאתי מהחדר וסגרתי את הדלת, ולא הגעתי אפילו לאמצע גרם המדרגות הקצר והנסתר, כששמעתי מאחוריי את נקישת המנעול מצידה השני. היא הייתה מאומנת.

בדרך כלל לא עלה בדעתי לחשוב על כך שהבית שלי הוא לא בדיוק מקום בטוח לבחורות צעירות ויפות, אבל לא רציתי שמישהו

יתעסק עם בנקס. הדלת הזאת נותרה נעולה עד שהיא הייתה לכוושה ועמדה על המשמר.

ירדתי במדרגות והתקדמתי אל המבואה, התרחקתי עוד מספר צעדים, נכנסתי אל חדר האוכל והלכתי ישירות אל השולחן.
 "בוקר טוב," מישהו צייץ.

מצמצתי בכעס. בחורה עמדה בדיוק בזווית העין שלי, לכוושה בחולצת כפתורים לבנה רגילה, של עובדי משק הבית, אבל היא ודאי הייתה חדשה. לקחתי פרוסת לחם מהמגש והתחלתי לערום עליה חביתה עם בייקון, ואז תחבתי לתיק כמה בקבוקי מים משורות הבקבוקים שעמדו על השולחן, להמשך היום.
 הטבחית שלנו, מרינה, הניחה על השולחן קערה כסופה מלאה בפירות.

"מתי אבא שלי חוזר?" שאלתי וקרעתי מעט מקרום הלחם.

"מחר בערב, אדוני."

"תרצה משהו מיוחד לארוחת הערב, מר טורנס?" הבחורה צייצה שוב.
 אלוהים אדירים.

קיפלתי את פרוסת הלחם לשניים כך שהכול נשאר תחוב בתוכו, בזמן שהבחורה חיכתה לתשובה. נגסתי, זרקתי מבט לעבר מרינה, ויצאתי, כשאני שומע אותה נוזפת בבחורה החדשה.

הרגשנו שהחיים הם כמו גיהינום, כי ציפינו שהם יהיו גן עדן. לפני שנים קראתי ציטוט שנשמע בערך ככה, אבל מעולם לא הבנתי אותו. כשכל חיך אתה בסכנה, ואז אתה מבין שהדרך בה אתה חי היא לא הדרך בה כולם חיים, אבל אתה לומד לישון בתוך להבות ולאכול אש. עד שיום אחד זה כל מה שאתה זקוק לו.

לא האמנתי בגן עדן. גם לא בתקוות גדולות ובציפיות.

לא. הייתי זקוק לצרות.

צבטתי את בדל הסיגריה בין שלוש אצבעות, הרגשתי את הטלפון רוטט בכיס האחורי בפעם השנייה, כשקירבתי את ידי אל פי ושאפתי

שוב. הרחש העמום של הנייר הנשרף עד תום, העשן החם נשאב אל תוך ריאותי, ונשפתי אותו שוב, נשען על העמוד הסמוך ללוח המודעות. בית הספר היה עדיין ריק ברובו, לפחות עוד ארבעים וחמש דקות עד לצלצול.

והקומה השלישית הייתה המקום האהוב עליי. המולת הקפיטריה ואולם הספורט נשמעו הרחק למטה, וכאן למעלה היו מעט כיתות לימוד, כך שהיה שקט מספיק כדי שאפשר יהיה לשמוע כל צעד. כל דלת. כל עט נופל... לדעת מתי אתה לא לבדך.

והיא לא הייתה לבדה. תהיתי אם כבר הבחינה בכך. הפניתי את ראשי, הצצתי מעבר לעמוד, וראיתי אותה במטושטש מבעד לקיר הזכוכית שאפשר לראות את החצר למטה, ודרך מערכת נוספת של חלונות. היא נעשתה קצת גדולה מדי למכנסי הברך שלה, אבל זה נפוץ בקרב המורות החדשות, במיוחד הצעירות שבהן. הן חשבו שהקולג' הכין אותן לזה, וגם אם זה היה נכון, הוא לא הכין אותן לת'אנדר ביי. דברים התנהלו כאן קצת אחרת, והיא לא הייתה הבוס, כי אי-אפשר היה לשלוט ביי. הגיע הזמן ללמד אותה שמורים צריכים להתנהג כמו שצריך, ולא להפך.

היא זזה בחדר, מצלמת עותקים ליד המכונה, ואני ליקקתי את שפתי ופי התייבש. קדימה. לכי למקום שקט יותר, או שאני תופס אותך כאן.

תמונות של פקעת שיערה הקטנה משתחררת. הרגליים הארוכות בעקבים, כשרכנה מעל השולחן...

הטלפון שלי שוב רטט, ואני מצמצתי בחוזקה ובלעתי רוק בגרון יבש. לעזאזל איתו.

חשקתי את שיניי והוצאתי את הטלפון, החלקתי על המסך וקירבתי אותו לאוזני. "לך תזדיין."

"וואו, בוקר מזוין גם לך, גראוצ'ו, ויל אמר. "מה הבעיה שלך?" בלעתי שוב וחזרתי והרמתי את עיניי אל הפרס שלי. "שום דבר שהזין שלי לא יכול לפתור, אם תיתן לי עשר דקות לבד, " אמרתי לו כשאני נועץ בה את מבטי. "מה אתה רוצה?" "לגרום לך לחייך."

הזעפתי פנים. לגרום לי... אלוהים, פאק. גלגלתי את עיניי. אבל כמו כלום, כמעט נכנעתי. היה לו כישרון לרכך אותי וגם פאקינג במהירות.

"אהה. אני יכול לשמוע אותך מחייך." שמעתי שהוא משועשע. בקולו תמיד היה צחוק.

"אתה יכול לשמוע אותי מחייך, אה?"

הוא היה היחיד – היחיד – שלא הלך לידי על קליפות ביצים, וכמה פעמים כמעט הרגתי אותו בגלל זה, אבל עכשיו כמעט ולא עשיתי משהו בלעדיו. "אמרתי לך," הוא ציין. "אנחנו מחוברים. זה רוחני, וכל השיט הזה."

חייכתי קצת, חיוך שהוא לא יכול היה לראות. אידיוט.

ויל, מייקל, וקאי היו החברים שלי, ואני אלך באש ובמים בשביל כל אחד מהם. אבל ויל היה היחיד שידעתי בוודאות שילך באש ובמים בשבילי.

"אז מה היא לובשת?" הוא שאל.

המשכתי לנעוץ בה את מבטי, עוקב אחריה כשיצאה מחדר הצילום והתחילה ללכת לאורך המסדרון. "טבעת אירוסין." "קינקי."

צחקתי לעצמי ופסעתי צעד ואחריו עוד צעד, מתאים את עצמי לקצב הליכתה במסדרון אחד, כשאני הולך בשני. "היה אפילו יותר קינקי אם היא הייתה לובשת גם שמלת חתונה."

"אשמח לקחת בזה חלק."

"אתה מוזמן. אני אוהב לחלוק."

ולפעמים היה הכרחי לחלוק. כשדובר בנשים, לא תמיד עמדתי בהבטחות שלי. אם איברתי עניין ויל היה גומר איתן.

היא התקרבה לפינה ועמדה לפנות שמאלה. כמעט הגיע הזמן.

"חייב ללכת," אמרתי לו. "ניפגש במגרש החניה בשבע וחצי."

"כן. השארתי את תיק האימונים במכונית שלך, אז אני צריך אותך לפני האימון. נתראה..."

לא הנחתי לו לסיים. הרחקתי את הטלפון מהאוזן וניתקתי את

השיחה בלי להוריד ממנה את העיניים לרגע. היא נעלמה מעבר לפינה וחזרה והופיעה מבעד לחלונות הניצבים מולי, הולכת ומתקרבת אליי יותר ויותר. נעצרתי והחלקתי את הטלפון בחזרה אל הכיס, השענתי את כתפי על הקיר, תחבתי את ידי אל הכיס המרכזי בסווטשירט, וחיכיתי לה.

היא פנתה שוב שמאלה, נעלמה לרגע קצר מהעין, והופיעה שוב, עצרה ברגע שהבחינה בי.
"מר טורנס," היא אמרה.

הנהנתי פעם אחת. "מיס ג'נינגס. רצית לראות אותי?"
היא פסעה צעד לאחור, והביטה סביבה. לא הייתי בטוח אם זה היה אינסטינקטיבי, או שהייתה נבוכה, אבל זה שעשע אותי. היא לבשה שמלה שחורה קצרת שרוולים עם צווארון וי, שחבקה כל קימור, רחוק מאוד מהקרדיגנים והחצאיות הפרחוניות בגובה הברך, שנהגה ללבוש בתחילת שנת הלימודים. מורה בשנתה הראשונה, שהתחילה כשהיא לבושה כמו אשת-כומר-העיירה, ונראה היה שהיא אוהבת את מבטי התאוה של תלמידיה הזכרים המתבגרים, וכעת לא יכולה להתאפק והתלבשה בשבילם. אבל היא עדיין הרכיבה את משקפיה ואספה בקפידה את שערה בשתי פקעות קטנות.

היא בלעה רוק וסומק חלף בלחייה. "אה, בזמן הלימודים, כן. אני, אה..." היא הביטה מטה ונעה על עקביה, ואני התאפקתי לא לגחך. אף שהייתה לבושה עכשיו באופן יותר סקסי, היא עדיין הייתה ביישנית. ואהבתי את זה. ביטחון עצבן אותי. לא אהבתי שצדים אותי.
"טוב, אתה כבר כאן, אני מניחה," היא אמרה וחיכה אליי בנימוס.
"תיכנס."

נכנסתי אחריה אל הכיתה, והרגשתי את הדם הזורם בגופי לפתע חם יותר.

זה מה שהייתי צריך.
למטה היו עכשיו מספר נערות. נערות בגילי. המעודדות, קבוצת ההתעמלות, תלמידות עבודת המחקר בקפיטריה... אם הייתי רוצה, יכולתי לזיין תוך חמש דקות, אבל בשבילי, סקס כמעט לא היה קשור לגוף שלי.

זה היה ממש כאן. עם העיניים שלי, שנחו על גבה. עם הדלת שסגרתי ונעלתי מאחוריי. עם הפחד והמשיכה והסכנה, שהרגשתי זורמים ממנה כשהיא לבדה איתי. ברעיון שהיא תצטרך להסתכל עליי כל יום עד שאסיים את לימודיי בסוף השנה, כשהיא יודעת מה היא אפשרה לי לעשות לה היום, והפחד מכך שנתנה לזה לקרות, אבל גם התשוקה והרצון שזה יקרה שוב.

מבחינתי, סקס היה בראש. כמעט לחלוטין. היא הניחה את ערמת הניירות הקטנה על השולחן והסתובבה, עיניה זינקו לעבר הדלת שעכשיו הבינה שסגרתי. אחר כך השתררה הפוגה כבדה, וראיתי את גופה מתקשח, אבל היא המשיכה במעשיה.

היא שילבה את אצבעותיה לפני גופה והעלתה על פניה ארשת חמורה. ניסיון חמוד למדי מצידה של בת העשרים ושלוש, שחשבה שבן השבע-עשרה מולה, שגופו היה רחב יותר – וגבוה יותר בחמישה-עשר סנטימטרים – באמת ראה בה דמות סמכותית.

התקדמתי שני צעדים כדי להגיע אל השולחן הראשון בשורה הקדמית, והנחתי את הישבן שלי על הקצה.

"תראה, אני לא יודעת ללכת סחור-סחור", היא אמרה, "אז בוא נגיע לעניין."

נעצתי בה את מבטי.

"יש הברל משמעותי בין העבודה שהשלמת בבית וזאת שהכנת בכיתה", היא המשיכה. "ושמתי לב להברל גם בכתב היד. אני לא הולכת לבקש ממך להתגונן, כי שנינו יודעים מה באמת הולך כאן, ואני לא הולכת לבזבז את הזמן של שנינו."

זקרתי גבה.

היא השתתה, ליקקה את שפתיה וכחכחה בגרונה. "כל מה שאני אומרת זה 'תפסיק'." היא הטתה את סנטרה מטה לעברי. "תעשה מה שצריך או שלא תעבור."

אה-אה. לא הורדתי ממנה את העיניים, אבל למרות זאת יכולתי לראות את הנקודות הקטנות והקשות של פטמותיה מזדקרות מבעד לשמלתה. אולי היה קר. אולי לא. רק רציתי לראות אותן.

הנשימה שלי האיצה והזין התחיל להתקשות מלדמיין אותה מתפשטת מולי, וחשקתי את שיניי כדי לשלוט בדחף כמה שרק אוכל.

כשלא ענית, היא דחקה בי. "אתה מבין?"

שוב הרמתי את מבטי ודמיינתי את השפתון האדום המבריק שלה מרוח על כל הכרית שלי, אחרי ששכבה עם הפנים למטה והתחת למטה במיטה שלי כל הלילה. "כן, גברתי," ענית.

היא עמדה שם, נראתה מבולבלת כאילו לא ציפתה שזה יעבור חלק כל כך, אבל אז הנהנה והציעה לי חצי חיוך של רצון טוב. "טוב, אוקיי. שיהיה לך יום טוב," אמרה ושלחה אותי לדרכי. כמעט נחרתי בבוז. לא גמרנו עדיין.

עכשיו תורי.

"אני יכול לשאול אותך שאלה?" אמרתי, והעליתי תמונה שלה

בטלפון שלי. "זאת את?"

הזדקפתי והלכתי לאט לעברה, ולא עצרתי עד שהייתי קרוב מספיק כדי להשפיל מבט אליה. עיניה זינקו מהטלפון שבידי בחזרה מעלה, אליי, ושוב הושפלן, בחלל האינטימי שנוצר לפתע בינינו, היא ניסתה לצעוד לאחור אבל נתקלה בשולחן.

הגבהתי את הטלפון ואמרתי בשקט. "את לא נראית שונה בהרבה." היא שוב בלעה רוק. זאת הייתה אחת מתמונות רבות שמצאתי ברשתות החברתיות שלה, כנראה ממחנה קיץ בכיתה י"א. היא עשתה פוזות עם חברות על מיטת קומתיים, מחייכת בתמימות, שיערה פזור, רגליה שזופות במכנסי ג'ינס קצרים וחמודים, ללא איפור ועם גשר על השיניים...

היא הידקה את שפתיה. "אני יודעת איך להשתמש במסקרה

עכשיו."

היא הפנתה לי את גבה, הרימה את הגיר והתחילה לכתוב על הלוח.

"את מסמיקה," הערתי. "את נבוכה?"

"זה מספיק."

מיס ג'ינינגס הצעירה הייתה חנונית, אבל היה לה פוטנציאל. הנחתי לעיניי לגלוש מקימורי מותניה ועד הישבן והרגליים הסקסיות שלה. כמוכן.

"את מבינה, אני לא עצלן או מטומטם," אמרתי כשאני נעמד מאחוריה, כמעט במרחק נגיעה. "אני פשוט לא מעוניין לעשות משהו שאני לא נהנה ממנו. אבל דברים שאני אוהב?" הנמכתי את קולי, משתעשע בה. "אני יכול לעשות כל הלילה, מיס ג'נינגס."

היא חזרה והטתה את ראשה הצידה, ידה נעצרה באמצע המשפט על הלוח. פיה נפתח ונסגר פעמיים לפני שהמילים יצאו. "יש לי עבודה." הושטתי את ידי, הנחתי אותה על הלוח לפנייה ורכנתי כל כך קרוב, ששערה דגדג את שפתיי. "בחורים כמוני לא למדו איתך בתיכון, נכון?" התגריתי בשקט. "אף אחד לא אכל אותך במושב האחורי של המכונית. אף אחד לא הוריד לך את התחתונים וזיין אותך על יבש, על הספה של ההורים שלך, כשהם בחדר השני." העברתי באיטיות את ידי על הרוכסן בגב שמלתה, וגופה התקשח ונשימתה כבדה. "אף אחד לא מצץ לך את השדיים והרטיב לך את הכוס על מיטת קומתיים של מישהו אחר בחדר בקומה העליונה באיזו מסיבה בבית שלא הכרת." היא הסתובבה במהירות, שיניה חשופות מעט. "אני אדווה עליך." "בבקשה, לא." גיחכתי. "אבל אם אני הייתי שם, הייתי פותח אותך." הנמכתי את קולי ללחישה ורכנתי לעברה. "אני אוהב את השקטות." היא נדה בראשה, עיניה החומות היו חמות וכהות. "הזהירו אותי מכס, הבנים. זה לא ישיג לך ציון 100. יום אחד תלמד שהעולם ייאלץ אותך לעבוד כדי להשיג משהו שאתה רוצה."

"הו, לא אכפת לי לעבוד." הנחתי את ידי על הלוח בצד ראשה והשפלתי אליה את מבטי.

המורה לספרות הקטנה שלי הייתה מבוגרת ממני רק בשש שנים, ואף שכל הבחורים בבית הספר אהבו להסתכל עליה, אני היחיד שיזכה בה. כי שום דבר אחר לא יספיק. הייתי משועמם. כל כך משועמם כל הזמן עם המטומטמות המעצבנות למטה שאף פעם לא אמרו 'לא' ולא יכלו לספק את הצורך המטונף בתוכי להיות חריג בכל מה שעשיתי. לא רציתי לזיין. רציתי להתלכלך. לא רציתי להיות היחיד ש... לא יכולתי לסיים את המחשבה. החברים שלי – עד כמה שהם אהבו לשחק בלהיות רעים, הם עדיין תמיד היו נקיים. התשוקות שלהם היו נורמליות, לגמור היה עניין פיזי, והכיף היה ממש מעבר לפינה.

אבל לי הכול היה קשה יותר. לא יכולתי לנתק את המוח שלי, ולא שמחתי אם זה לא היה משחק שדופק את המוח. לא רצייתי שמיס ג'נינגס תיהנה מזה. רצייתי שהיא תשנא את העובדה שהיא הנתנה. התקרבותי לאט, עיניי נעוצות בעיניה והסתערתי על פיה. אבל היא הניחה את ידיה על החזה שלי ועצרה אותי. "תפסיק עם זה."

נתתי למשקל גופי להיצמד אליה, וחום נשימתה נפל על פי כשנדתי בראשי.

היא התנשמה מהר יותר, עיניה צנחו אל שפתיי, וראיתי על פניה את המבט שראיתי מאה פעמים קודם. כל אחד מרשה לעצמו להתענג על רגע של שיקול דעת.

"אני לא צריך מאה, ואני לא מפחד ממה שאת יכולה לעשות לי," אמרתי והצלפתי בלשוני על השפה העליונה שלה, שומע אותה מייבבת. "אני רק רוצה שתרימי את השמלה, תשכבי על השולחן ותפשקי את הרגליים כמו מורה טובה שרוצה שהתלמיד שלה יאכל את ארוחת הבוקר שלו."

היא נהמה, הרימה את ידה ופאקינג סטרה לי.

אבל בקושי זזתי כשצריבת כף ידה התפשטה אל צווארי בתוך שניות.

לפתי את שני מפרקי ידיה והצמדתי אותם אל הלוח משני צידי ראשה, ניסיתי להתאפק ולא לחייך. "את הכית עכשיו קטין. זה כואב, מיס ג'נינגס."

החזה שלה התרומם וצנח בחוזקה כשהיא התפתלה בזעם וניסתה להשתחרר מאחיזתי.

"אני יודע שאת רוצה את זה." עיניי עברו על גופה. "החצאיות שלך נעשות הדוקות יותר. המחשופים של החולצות שלך עמוקים יותר. את לא הראשונה שלי. אני יודע לשמור את זה בסוד."

"לא משנה מה אישה לובשת – זה לא אומר שהיא רוצה את זה." "אז זאת לא היית את אם ככה?" החווייתי בראשי לעבר החלונות. "שמציצה למטה מהחלונות כשהקבוצה מתאמנת במגרש? צופה ביי?" זה היה כמעט השבוע השמיני בשנת הלימודים האחרונה שלנו,

והמאמן אימן אותנו במגרשים החיצוניים אחרי הלימודים, כל עוד מזג האוויר אפשר זאת. לפני כמה שבועות התחלתי להבחין בה מביטה בנו וממהרת להתכופף ולהסתתר כשהבחנתי בה. זה רק הוכיח שאנחנו רוצים את מה שאנחנו רוצים, ונוצרנו כדי להישרף.

"את נועצת מבטים ארוכים במיוחד כשאני בלי חולצה." שמטתי את עיניי אל שפתיה. "ועכשיו אני מרבה לפשוט אותה, כי אני יודע שאת אוהבת את זה."

נשימתה התקצרה והיא פתחה את פיה, כשעיניה נעוצות בפי. "אם הייתי לומד איתך בתיכון," אמרתי לה ורכנתי לעבר אוזנה, "הייתי ניגש אלייך מול החברות שלך ולוחש לך באוזן, 'אני רוצה לגעת בך.' לחשתי את המילים האחרונות, וחזרתי ונעמדתי מולה, מביט בעיניה. 'ואז הייתי לוקח לך את היד ומוליך אותך אל חדר ההיאבקות החשוך, שאף אחד לא נמצא בו אף פעם, ומתחיל להפשיט אותך.'"

"מר טורנס," היא אמרה חנוקה, ואז התחננה, "דיימון, בבקשה." פחד התפשט על פניה, אבל לא הפחד מכך שהיא לא תוכל לעצור אותי. אלא הפחד לרצות משהו אבל לא לרצות להיותפס.

"ואז הייתי דוחף אותך על המזרון," אמרתי, "מרים את החצאית שלך," הרפיתי מאחד ממפרקי ידיה וכרכתי את ידי סביב צווארה, "ומזיין את הגוף הקטן וההרוק שלך, ומוצץ לך את השדיים תוך כדי." היא גנחה, ולפני שהספיקה לומר משהו, הצמדתי את פי אל פיה, וגניחתה אבדה בגרוני. נישקתי אותה חזק, טועם את התותים שאכלה לארוחת הבוקר ומרגיש את זרועותיה סביב צווארי.

הרחקתי אותן והרמתי אותה מהרצפה, סובבתי אותנו, הנחתי את הישבן שלה על השולחן והרמתי מייד את שמלתה.

שלחתי יד למטה, החלקתי את אצבעותיי מתחת לתחתונים שלה ומשכתי אותם במורד רגליה החלקות והשזופות, מעבר לעקביה, שומט אותם על הרצפה. עצמתי את עיניי והרגשתי את הלב שלי הולם מעט יותר חזק.

אני הולך לזיין אותה. אני אגרום לה להתחנן לגמור, ובהמשך היום אתענג על כך שהיא תנסה ללמד את הכיתה, ביריעה שהתחתונים

שלה נמצאים בתוך הכיס שלי. מחר אחזור לקבל עוד, ואולי אביא איתי את ויל, ואצפה בה רוכבת עליו על הכיסא שלה.

כן. הלב שלי החסיר פעימה, ולרגע הפסקתי לנשום. הזין שלי התקשה וכשהזדקפתי, סימנתי שובל בלשוני לאורך הרגל שלה, על הירך הפנימית. "למה אני?" היא שאלה, כשהיא נשענת לאחור על ידיה ונושכת את השפה התחתונה.

דחפתי אותה למטה, ואילצתי אותה לשכב שוב על השולחן. "כי זה מלוכלך," נהמתי.

הרמתי את החצאית שלה עד למעלה, בדקתי שוב שהדלת נעולה, זוכר שסגרתי ונעלתי אותה, ואז צללתי שוב, כיסיתי את הכוס המזוין שלה בפי, והגניחה הקטנה והזעקה שנשמעו מייד גרמו לעיני להיעצם בסיפוק. פשקי את הרגליים המזוינות שלך ותני לי לעשות מה שאני רוצה. בשביל זה את כאן.

כרכתי את ידי סביב ירכה ואחזתי בה בזמן שמצצתי, נישקתי, משכתי ונשכתי, וחדרתי אליה, טועם את הדגדגן שלה וגורם לה להתפתל ולגנוח, מכל סנטימטר שגיריתי. היא לא הייתה המורה הראשונה שראיתי במצב הזה, אבל היא הייתה הראשונה שנגעתי בה, וכשהרמתי את עיני בזמן שמצצתי אותה, ראיתי עד כמה היא אוהבת את זה. זה היה כמעט קל מדי. זה פחות מדליק כשזה קל.

"תורידי את החלק העליון של השמלה," הוריתי לה והצלפתי בלשוני על הדגדגן שלה.

היא פלטה גניחות קלות שוב ושוב, הורידה צד אחד ואחר כך את השני, וחשפה את שדיה הערומים. יותר טוב. היא נראתה פגיעה. ערומה למחצה, ברגליים פשוקות לתלמיד שלה, משקפיים...

"אתה טוב בזה," היא התנשפה.

נשכתי אותה קלות, וגרמתי לה לגנוח. אל תדברי.

היא החלה לנוע אל תוך פי ולפתה את ראשי בידיה. דחפתי אותן מעליי והידקתי את ידי על בטנה, מצמיד את הישבן שלה לשולחן. ליקקתי ומצצתי שוב ושוב, ואהבתי שהיא בפי, כי אני הייתי בשליטה והיא הייתה נתונה לרחמי. הכול קרה לה עכשיו, כל מה שרציתי לתת לה.

"אלוהים, כן," היא גנחה. "זה כל כך טוב."
 הרמתי לרגע את ראשי, שומע קול אחר.
 איזה ילד טוב. אתה משתפר בזה, בייבי.
 הפסקתי לעבוד על מיס ג'נינגס והרגשתי צורך לבלוע רוק, כי הפה שלי היה יבש לפתע.

אילצתי את עצמי להמשיך, הודף את הקול מראשי, החדרתי שתי אצבעות לתוכה והשתעשעתי בדגדגן שלה בלשוני.
 "אלוהים, אתה עושה את זה כל כך טוב," מיס ג'נינגס אמרה, מסרבת לסתום את הפה. "אל תפסיק. תמשיך, בייבי."
 בייבי? מה לעזאזל?

הידקתי את שיניי והזדקפתי, מתנשם בכבדות וכמעט תולש את החגורה כדי לשחרר אותה. אולי יש סלוטייפ על השולחן. חייבים להשתיק אותה. חום שטף את צווארי וחזי כשהתאמצתי להחזיר את המחשבות שלי למקום שבו היו לפני ההפרעה.
 אבל היא קמה מעל השולחן, ניסתה לנשק אותי ולהשתלט על פתיחת החגורה. "אני רוצה למצוץ לך," היא התנשפה. "אני רוצה לטעום אותך."

הוא מתקשה כשאני עושה את זה. זה אומר שאתה אוהב את זה. זיכרון המילים האלה קשר עוד ועוד קשרים בתוך הבטן שלי, וסילקתי מעליי את ידיה. "לא."
 לא אהבתי את זה.

"תעשה מה שאומרים לך," היא ניסתה להשתעשע.
 אבל איברתי את זה. לפתי את צווארה והצמדתי אותה למקומה כשאני מתקרב אל פניה. "אני לא אוהב את זה."

כן, אתה אוהב את זה, נכון, בייבי? אתה כזה ילד טוב.
 דחפתי אותה, נסוגותי והידקתי את החגורה. הדופק שלי הלם באוזניי, עורי סמר והקירות החלו לסגור עליי. לא יכולתי להסדיר את הנשימה. לא יכולתי לנשום.

פאק.

"מה?" שמעתי את מיס ג'נינגס אומרת כשהיא מרימה את זרועותיה ומכסה את עצמה. "אני רוצה את זה, דיימון. ידעת שאני

רוצה אותך. זה היה כזה סקסי. נו, בוא." היא שלחה יד לעברי וקמה על רגליה, מנסה לעטוף אותי בזרועותיה. "תגרום לי לגמור," היא לחשה, וזרועותיה הנחשיות והדביקות בערו כמו אש על עורי.

דחפתי אותה והעברתי יד בשערי. "כלבה מטומטמת."

והסתלקתי ממנה, פתחתי את הדלת הנעולה בתנופה, השארתי אותה פתוחה ופרצתי אל המסדרון שנותר ריק ברובו. בחילה שטפה את בטני. למה היא לא יכולה לסתום? למה היא לא יכולה פשוט לסתום את הפה המזויין שלה? רוב הנשים עשו מה שאמרו להן.

ירדתי במרוצה במדרגות ואחר כך בגרם המדרגות השני, מיהרתי מעבר לפינה והדפתי את דלת שירותי הגברים.

לא הייתי צריך לגעת בה. הלכתי אל הכיור וירקתי, חש עדיין את טעמה, וירקתי שוב. פתחתי את הברז, מילאתי את ידי במים והתזתי על פניי כדי להירגע. עשיתי את זה שוב ושוב, ומחיתי את פניי בשרוול.

בהיתי בעצמי במראה והעברתי יד בשערי, גורר את הציפורניים על הגולגולת ובמורד הצוואר. במורד הצוואר, עמוק יותר ויותר.

בוא לישון איתי, מתוק שלי. והזיכרון שלי נכנס למיטה הגדולה שלה, עם הכיסוי העבה, כשהיא מצמידה אותי אל גופה הערום.

הנחתי לעיניי להיעצם ולמצחי להיצמד אל המראה, התנשפתי. "הייתי צריך לזיין אותה," מלמלתי לעצמי. "הייתי צריך לסתום לה את הפה בסלוטייפ, להפוך אותה ולזיין אותה."

הכול השחיר מאחורי עפעפי ונשאבתי אל תוך בור שחור. הרגשתי את המחטים דוקרות בחלקו האחורי של הגרון.

שלפתי את הטלפון ולחצתי על המקשים בכוח בלי להסתכל אפילו. הוא התחיל לצלצל, וקירבתי את המכשיר לאוזן.

"דיימון?" בנקס ענתה.

השתהיתי, כשאני מתנשף בכבודות. "בנקס..."

"אתה צריך אותי?"

מצמצתי ופקחתי את עיניי, הצצתי לעבר הדלת לוורא שאף אחד

לא נכנס. "אינ זמן."

היינו צריכים לעשות את זה בטלפון.

אבל היא התחילה להתווכח. "דיימון..."

"פאק, בשביל מה את טובה?" מחצתי את הטלפון כל כך עד ששמעתי אותו נסדק.

היא השתתקה, ודמיינתי אותה בחדרי, שם הייתה עסוקה בניקיון או בקריאה או בטיפול בנחשים שלי, והצטערתי שהיא לא כאן, מפני שזה היה יכול להיות כל כך יותר מהיר. תעשי את זה. פשוט תעשי את זה.

שמעתי אותה מכחכחת בגרונה ונאנחת. "אתה יודע..." היא אמרה בנימה הכי עצבנית שלה. "יש לי דברים לעשות. רק בשביל זה אתה מתקשר אליי? אלוהים, אתה כזה תינוק מחורבן." אצבעותיי התפתלו מרוב דחף לאגרף את ידיי. יופי. תמשיכי. נכנסתי לאחד התאים ונעלתי את הדלת. "קדימה", דרבנתי אותה. "תגידי את זה שוב."

"או מה?" היא השיבה. "מה תעשה? אתה כזה חלש, לעזאזל, שאתה צריך להתקשר אליי כי מישהו פגע ברגשות שלך? מישהו דרך לך על הבהונות, תינוקי, זה מה שקרה? מייקל, ויל וקאי בטח עושים טובה לאלוהים כשהם מסכימים לנשום את האוויר שאתה נושם."

הלסת שלי ננעלה.

"הסיבה היחידה שאני נשארתי כאן היא הכסף, אבל לא אכפת לי ממך יותר", היא המשיכה, "כי אני פאקינג רוצה להקיא בכל פעם שאני צריכה לראות את הפנים המטומטמות שלך. אלוהים, ממש נמאס לי החרא הזה."

החזה שלי היטלטל, ואגרפתי את כפות ידיי שוב ושוב. היא משקרת. היא עושה את מה שהיא אמורה לעשות. אני צריך שהיא תפגע בי, כי כאב מכסה על כאב, ואם אני חש בכאב אחד, אני לא חש בשני. אני צריך שהיא תדכא את מה שמנסה לשוב ולצמוח.

"מה?" היא התחכמה. "מה אתה עומד להגיד? כלום, זה מה. אתה לא יכול להסתדר אפילו שעה בלעדדי לפני שאתה חוטף התקף חרדה כמו איזו נקבה. אין פלא שאני המועדפת על אבא. אני הבן שהוא תמיד רצה."

ואני מרגיש פילוח בתוך הבטן. והוא פוצע.

כי חשבתי שאולי היא צודקת. אבי לעולם לא יכיר בה כבתו, אבל הוא סמך עליה. הוא הסמיך אותה לטפל בדברים.

אותה. ילדת ביבים ממזרה, שהייתה הופכת לזונה כמו האימא הנרקומנית שלה, לולא גררתי את התחת שלה לכאן, הלכה למעשה, כשהייתה בת שתים-עשרה. היא גרה באחוזה, בזכותי. נהנית משלוש ארוחות ביום, בזכותי. מוגנת, בזכותי.

"מה אמרת?" סיננתי.

שמעתי את נשימתה רועדת. היא התחילה לאבד את האומץ.

"דיימון, בבקשה..."

"תגידי את זה שוב."

חנוקה מדמעות היא השתנקה, ואילצה את עצמה לדבר. "אנחנו צוחקים עליך כל יום כשאתה לא בבית." קולה התקשה. "הוא לא יכול לסמוך עליך, שתתבגר. הוא לא יכול להטיל עליך שום אחריות. כולם צוחקים עליך. במיוחד הבחור ששוכב איתי ממש עכשיו על המיטה שלך."

נדתי בראשי ולפתי את קצה דלת התא. אסור היה לאף אחד לגעת בה. "אלוהים, רק יצאת מהבית והראשון מביניהם כבר היה בתוכי," היא אמרה, מעמידה לחטט בפצע. "דופקים אותי כל הבוקר. למה לא תיכנס לשיעור ותניח לנו?"

הידקתי את שיניי, מדמיין אותה במיטתי ושורה של גברים שעובדים אצל אבא שלי עומדים בתור. מחייכים אליה. נהנים ממנה. מנצלים אותה. מתייחסים אליה כמו לזבל.

ובעטתי בדלת. בעטתי בה שוב ושוב, כשאני נוהם, עד שהיא נכנעה ונפתחה בתנופה, ופגעה בקיר מאחוריה.

פאק, כן. ולפתע פתאום... הכול נרגע. הרגשתי שגפיי מותשים וראיתי את אחותי, בחדרי בבית ממש עכשיו, בוכה, לכושה לגמרי עם צווארון מורם עד הצוואר, והספרים שלה מוטלים על הרצפה, כי היא הייתה תמימה, טהורה והבחורה הכי מתוקה שאכיר אי פעם.

כל מה שאמרה, הכרחתי אותה לומר, כי בכל פעם יכולנו להרגיש רק כאב אחד, ואולי אם אצליח לערום מספיק לכלוך, איקבר תחתיו ולא אהיה מסוגל לחשוב.

ולפעמים אני יכול להתגבר על מה שיש לי בראש על ידי כך שאני יוצר לי קורבנות משלי.

כמו מים ג'נינגס. כמו בנקס. אולי לא אהבתי להיות לבר, ולא אהיה לבר אם כולם יהיו מטונפים כמוני.

בבית הייתי מבקש ממנה לעשות דברים נוספים כדי לעצור את הכאב, אבל כשלא הייתה איתי, נאלצנו לאלתר.

הזיכרונות שצצו בחדרה של מים ג'נינגס היו כל כך רחוקים עכשיו, שלא יכולתי אפילו לזכור מה מוטט אותי. הלכתי אל הכיור, סובבתי את הברז, אגרתי מעט מים בידי ושתיתי, מרגיש את המים הקרים מרגיעים את החום בתוך ראשי.

עשרים הדקות האחרונות לא התרחשו מעולם.

"דיימון?" שמעתי את בנקס קוראת. "דיימון?"

הזדקפתי וקירבתי שוב את הטלפון אל האוזן.

"יותר טוב?" היא שאלה.

"כן." בחנתי את פניי ואת שערי במראה, וראיתי את הזעם מתחיל להתפוגג, ואת עורי חוזר לצבעו. "כן..."

"בבקשה אל תכריח אותי לעשות את זה..."

הרחקתי את הטלפון מהאוזן וניתקתי, מתעלם ממנה. מה שהיא רצתה היה לגמרי לא חשוב. נעשה את מה שעלינו לעשות.

החלקתי את בגדיי, חשתי את הטלפון שלי רוטט שוב בידי, והסתכלתי כדי לראות מי זה.

דיימון ק. טורנס

אנא פגוש את מר קינקייד במשרד הדיקן לפני הצלצול הראשון הבוקר.

מכותב: גבריאל טורנס

תודה

לעזאזל.

בדקתי בטלפון מה השעה וראיתי שנותרו שמונה דקות לצלצול.
רצייתי לעשן.

תחבתי את הטלפון לכיס האחורי, פלטתי נשיפה ארוכה, הטיתי את צווארי לכל צד ושמעתי אותו חורק. בכל פעם שמזמנים אותי אבי מקבל אותה הודעה עם עדכון, כאילו הזיז לו. הוא ידע שאם זה מספיק חשוב, הם יקראו לו באופן ישיר. מה שהם עשו פעמים רבות בתקופה שאני לומד בבית הספר הזה.

בעבר רצייתי את תשומת הלב שלו. עכשיו אני פשוט שונא כשהם מזכירים לו שאני קיים. לא התלהבתי לעזוב את העיירה ולעבור לקולג' בקיץ, אבל גם לא יכולתי לחכות לעוף מהבית הזה.

אז מה כבר עשיתי שגרם לקינקה להטריד אותי?

יצאתי מהשירותים, והתחככתי בכתפו של תלמיד אחר כשחציתי את המסדרון ונכנסתי למשרד בית הספר. פתחתי את הדלת בתנופה, הלכתי לאורך דלפק העץ הארוך והכהה, וזרקתי מבט לעבר גברת דוואסקו, המזכירה.

"שב בבקשה," היא אמרה ושערה האפור הקצר לא זז כשהנהנה לעבר הכיסאות מאחוריי. "הדיקן יקרא לך כשיתפנה."

הסתובבתי והנחתי את המרפקים שלי על הדלפק, וחיכיתי.

תופתי באצבעותי כשידי מתנדנדת מעבר לקצה הדלפק, ראיתי שאין איש במשרד, אבל זקפתי אוזניים, כי הבחנתי בקולות שמגיעים ממשרדו של קינקה, לשמאלי. הסתכלתי לשם וראיתי אנשים מתרוממים משיבה מאחורי זכוכית חלבית.

"למה אתה לא בתלבושת אחידה?" שמעתי את דוואסקו אומרת.

"כבר רבע לשמונה?"

לא פניתי להביט עליה, והיא לא פתחה שוב את הפה שלה.

שנאתי את החדר הזה. רוב הכיתות בבית הספר הישן הזה שופצו עם השנים, האבן החיצונית האפורה והיוקרתית שומרה, והכול במצב שהיה מצופה מהורים ששילמו שכר לימוד משמעותי בכל שנה, אבל החדר הזה הזכיר לי את הבית שלי. עץ כהה ומבריק, עם ריח רע משכבות פוליש רהיטים של שנים, תקרות גבוהות עם קורות שצברו

אבק, רצפות אבן שמעולם לא גרמו לי להרגיש שהרגליים שלי אוחזות בקרקע בצורה איתנה.

דלתו של קינקה נפתחה וקולות זרמו החוצה.

הסתובבתי וראיתי את מרגו אשבי מובילה את הדרך החוצה מהמשרד, אומרת כשכולם יצאו, "תודה, צ'ארלס. אני יודעת שאתה והמורים שלך עשיתם מעל ומעבר לעזור לווינטר להשתלב מחדש." וינטר. עיניי הצטמצמו.

ואז היא הופיעה. אוחזת בזרועה של אימה והולכת אחריה לאט. לרגע הפסקתי לנשום. אלוהים אדירים. מה לעזאזל היא עושה פה? הילדה הקטנה במזרקה. היא גדלה. ודאי בת ארבע-עשרה או חמש-עשרה עכשיו, לא יותר. אבל שומן התינוקות נעלם, הצאית הטוטו הלכנה, והעיניים שלה עליי... נעלמו. היא לעולם לא תסתכל עליי שוב.

אחותה הגדולה, בת גילי, נדחפה החוצה ראשונה, ואילו קינקה ואביהן, ראש העיר, השתרכו מאחור.

"נשאר אותה כאן עד שמיס פיין תגיע," שמעתי את קינקה אומר, כשהם נדרו אל תוך המשרד הראשי. "היא קיבלה את כל ההוראות שיעזרו לווינטר לעבור את השבועות הראשונים, ומאחר שהן באותה שכבה, היה קל לשבץ אותן באותם שיעורים." אותם שיעורים.

מיס פיין. אריקה פיין? היא ווינטר לומדות אותם שיעורים? המשמעות הייתה שווינטר תלמידת כיתה ט'.

והיא חזרה הביתה ללמוד בתיכון.

התאמצתי לא לחייך, הייתי פאקינג מאושר מהפוטנציאל שבהסחת הדעת החדשה הזאת.

היא הופיעה לצד אימה ושמטה את ידה כשכולם נעצרו, אף שלא היו צריכים להתעכב יותר מהדרוש, ולא יכולתי להסיר ממנה את העיניים. עיניה הכחולות עדיין נראו כה תמימות וחסרות דאגה, אבל ודאי רק מפני שהיא לא ידעה שהייתי במרחק של פחות ממטר וחצי ממנה. תהיתי כמה טוב היא זכרה אותי.

אבל בהרמת הסנטר שלה הייתה התרסה, שסקרנה אותי.

באיזו קלות כאב אחד הוחלף באחר. איך בקושי יכולתי לזכור את הכאב שהיה בתוך ראשי רק לפני מספר דקות, ומיס ג'נינגס נראתה כמו זיכרון רחוק. שאפתי עמוק, נשימה שקטה, ומילאתי את ריאותי באוויר חדש ומבורך.

"היא חייבת ללבוש את הז'קט?" גברת אשבי שאלה. "ניסינו לשכנע אותה ללבוש אותו, אבל –"
 "הו, לא, זה בסדר," קינקייד ענה. "כל עוד היא לובשת את צבעי ת'אנדר ביי, הכול בסדר."

וינטר לבשה חצאית משובצת רגילה בצבעי כחול וירוק, אבל בעוד כולם לבשו חולצות כפתורים מתחת לז'קטים, ראיתי חולצת פולו לבנה תלויה מתחת לשולי הברדס הכחול שלה.
 מורדת.

"מה כתוב בקוד הלבוש על נעילת נעליים שהגיעו מפחי אשפה?" אריון, אחותה, הצטרפה לשיחה כשהיא כורעת לשרוך את הדוקטור מרטינס של וינטר שחרטומיהן ושרוכיהן המשופשפים ללא תקנה נגררו על הרצפה. "ממישהי שצריכה שייתנו לה יד כדי ללכת בלי ליפול, אפשר היה לצפות שתדע לעשות קשר כפול."

"תקפצי לי." וינטר משכה את כף רגלה וגיששה בידה אחר הדלפק הסמוך אליי. לא הייתי בטוח איך היא ידעה שהוא שם, אבל היא מצאה אותו וכרעה כדי לקשור את המגף שלה, ושערה הבלונדיני הארוך הנופל שכבות-שכבות, תלוי סביבה.

לפתע כולם בחדר השתקו, ואני הרמתי את מבטי וראיתי את הוריה נועצים בי את מבטיהם, ומבינים פתאום שאני נמצא בחדר. סנטימטרים ספורים מהבת שלהם.

וינטר הזדקפה והתחככה בג'ינס שלי.

"אוי, סליחה," היא אמרה, משהבחינה לבסוף שמישהו נמצא שם. אימא שלה שאפה אוויר וזינקה לעברנו. "אה, בעצם, צ'ארלס, אנחנו נחכה עם וינטר בספרייה." היא התקרבה, לפתה את וינטר ומשכה אותה ממני. "אם רק תוכל לשלוח את אריקה לשם כשהיא תגיע."

"כמוכן."

מרגו, וינטר ואריון הסתננו אל המסדרון, והראש שלי התחיל להתמלא בכל מיני אפשרויות שהיו מונחות כעת לפניי. לא ידעתי אם היא חשבה עליי או מה היא חשבה עליי, אבל ידעתי שהיא לא תשכח אותי. היא לעולם לא תוכל לשכוח.

הדלת נסגרה מאחוריהן, וראיתי את גריפין אשבי, ראש העיר שלנו, מתחיל ללכת בעקבותיהן, אבל אז הוא נעצר והתקרב אליי. הבטתי בצדודית שלו, החליפה האפורה הכהה והעניבה הכחולה שהייתה צמודה להפליא כשהתמקד במה שלפניו, מסרב ליצור איתי קשר עין.

"יום אחד אתה תהיה בכלא," הוא אמר. "ואני מקווה שבמוקדם, ולא במאוחר, כדי שלא תוכל לעשות עוד נזק. מר קינקייד יעדכן אותך במה מותר ומה אסור לך לעשות בזמן שהבת הצעירה שלי בבית הספר." ואז הוא סוף-סוף הפנה את ראשו כדי להביט בי בסלידה. "תזכור מה שאני אומר לך, אם לא תתנהג כמו שצריך, אני אחסל אותך, באופן סופי ומוחלט."

סב על עקביו, הוא יצא מהמשרד, ושפתיי התעקלו בחיוך. לפני שש שנים הבת הקטנה שלו ואני שינינו זה את זה, ועל אף שלא יכולתי לשנות אותה בחזרה, בהחלט יכולתי להעניק לה זיכרונות חדשים ממני.

עכשיו, ש... יכולתי לעשות.

העניין הוכרע, אם כן.

שמעתי את מר קינקייד מכחכח בגרונו כשהחזיק את דלת המשרד פתוחה למעני. "מר טורנס, אם תואיל."

פרק 4

דייטון

עכשיו

"עשרה צעדים ואתה אוכל אותי," מר גארין אמר לי. "אתה רואה את זה?"

נעצתי את מבטי בלוח שהיה מונח בינינו, חישבתי את המהלכים שהייתי צריך לבצע כדי להשיג מט, מנסה לצפות את מהלכי הנגד שלו.

כן, אני רואה את זה. אבל מה יהיה הכיף בזה?
שלחתי יד אל הרגלי במשבצת E2.
"לא," הוא נזף.

והוא זרק לעברי את אותו מבט שראיתי מאז שהייתי ילד.
אבל לא יכולתי להתאפק. לא יכולתי לעצור את החיוך, התעלמתי ממנו והנעתי את הכלי ל-E4.

הוא פלט אנחה ונד בראשו, רותח אל מול חוסר השליטה והאסטרטגיה, שלא הצליח להנחיל לי במשך כל אותם אחרי צוהריים ארוכים אחרי הלימודים, לפני שנים רבות, כשעבד אצל אבי.
או לפחות הוא חשב שלא הצליח להנחיל לי. אנשים הניחו שאני מתנהג רק על פי דחפים, כשלמעשה, כדי להיות כל כך דפוק צריך לא מעט אסטרטגיה.

מוזיקת האוס רעמה למטה, המועדון כבר היה מלא בנערות קולג', מקצועניות צעירות, וכל האחרים במקום, בגילאי עשרים ומשהו, שיכלו לשלם שלוש מאות דולר על בקבוק וודקה או שמפניה, רק כדי שיוכלו לשבת ליד השולחן המחורבן.

בתיכון ביליתי זמן רב בתוך הקהל והרעש שם למטה, עם החברים שלי. עכשיו השארתי רק חדר פרטי משוריין בקומה העליונה, כדי להתעדכן עם קוסטיה גארין, אחד משומרי הראש הוותיקים של אבי, שכעת ארגן את האבטחה במועדון. בן חמישים ותשע, זקן תיש אפור, ואותן חליפות שחורות שתמיד לבש כשעבר אצל אבי, ועדיין היו לו יותר שרירים ממני, והוא היה מהיחידים שרחשתי להם הערכה כלשהי.

אני אעשה איתו עסקים.

אבטח בכל מה שיש לו להגיד.

אשתתף בהלוויה שלו.

לא היו אנשים רבים שבשבילם הייתי נשאר לשבת עד תום הטקס. אבל לא היינו חברים, ומעולם לא דיברנו על משהו אישי. הוא לימד אותי דברים, אבל מעולם לא סיבך את העניינים וניסה להיות אבא שלי. הוא היה אחת ההטבות שחיכו לי כאן.

האחרת...

"אני רוצה ללכת," אמרה בחורה מצידו השני של החדר, כמו על

פי סימן.

כשמר גארין הרהר על המהלך הבא שלו, הפניתי את ראשי

לעברה.

היא לבשה שמלת פאייטים ורודה וצמודה, שנצצה באור העמום שהגיע ממנורות הקיר, והישבן שלה היה על ברכיו של איזה שמוק, שאת שמו לא ידעתי. החבר שלה ישב מולם, על קצה ספת העור השחורה, וצפה בחבר שלו מניח את ידיו על האישה שלו. הסתכלתי עליהם, וניסיתי לשים את עצמי במקומו של כל אחד מהם.

היא אוהבת שגברים אחרים נוגעים בה? החבר שלה מקנא? מגורה? כועס? החבר הכי טוב שלו מגשים לה פנטזיה ותיקה? הוא נהנה מזה? עומד לו?

מצמצתי וחיכיתי שזה יגיע. הקנאה שלו. ההשפלה שלה. התשוקה

שלו. הפחד וההתרגשות שלהם מכך שצופים בהם.

אבל זה לא הגיע. עדיין לא. במהלך השנים נהיה קשה יותר ויותר

לחוש אמפתיה.

פאק.

אולי אם היו ממוזמים את הרעיה הקטנה והחדשה שלי?

או...

הבחור נגע בירכיה בקלילות ובהיסוס, פיו התחכך בכתפה, כנראה ניסה להתאפק כדי שלא ידעו עד כמה הוא נהנה.

"אפשר ללכת עכשיו?" היא שאלה אותי, והגבר מתחתיה לא נתן אפילו סימן קלוש לכך שהוא כבר רוצה לעזוב.

התעלמתי ממנה וחזרתי להביט בלוח המשחק, ראיתי שמר גארין ענה למהלך שלי והזיז את הכלי שלו ל-E5.

חייכתי לעצמי.

"תסתכל טוב," הוא המשיך. "אתה עדיין יכול לאכול אותי. עשרה

מהלכים."

עשרה? לקחתי את הפרש והזזתי אותו ל-F3, ושמעתי את מר

גארין פולט אנחה כשקטף את הפרש שלו וחזר והניח אותו ב-C6, כאילו פעל אוטומטית.

"דיימון," הוא נזף בכעס הולך וגובר.

שמעתי את הזעם בקולו, והדופק שלי האיץ מעט כשהוא המשיך את המשחק, כמו יוצא ידי חובה, כאילו כבר שנים הסתובבנו במעגלים סביב הנושא הזה, ונמאס לו מהשגיאות המטומטמות והאימפולסיביות שלי. הוא רק רצה לגמור כבר עם המשחק הזה ועם הניצחון הבלתי נמנע שלו, כדי שיוכל לחזור לעבודה, עכשיו, כשהראש שלי כבר לא במשחק.

הרץ שלי ל-C4, הרגלי שלו ל-D6, הפרש השני שלי ל-C3, ואז הוא שלח את ידו אל הרץ שלו, ואני הפסקתי לנשום כשראיתי אותו מזיז אותו ל-G4, מצמיד את הפרש שלי למלכה שלי.

חתיכת אידיוט. הזזתי את הפרש שלי ל-E5, חטפתי את הרגלי שלו והשארתי את המלכה שלי חשופה לגמרי לרץ שלו. הוא ראה את הפתיחה, נד בראשו, ותפס אותה, הסיר אותה מעל הלוח והזיז את הרץ אל המקום של המלכה שלי.

הלב שלי זינק אל הגרון. הוא חשב שהוא ניצח אותי.

אבל כעת היה תורי, וברגע שהזזתי את הרץ ל-G7, פאקינג איימתי על המלך שלו בשח.

הוא נעצר והבין מה בדיוק קרה עכשיו, ובחן מחדש את הלוח. עיניו רשפו אל עיניי.

כצפוי, הוא ניסה להזיז את המלך ל-E7, אבל המבט המובס כבר היה בעיניו.

החלקתי את הפרש שלי ל-D5. "שחמט", אמרתי. הוא בהה בלוח, והזעיק את פניו כאילו לא הבין בדיוק מה קרה עכשיו. "שבעה מהלכים..." הוא מלמל.

כן.

לא עשרה.

עיניו זינקו לעבר עיניי. "השארת את המלכה שלך חשופה. לא לימדת אותך את זה."

בדיוק אז נשמעה דפיקה בדלת והנהג שלי הלך לפתוח אותה. אריקה פיין נכנסה, ואני התרוממתי על רגליי וסידרתי את הז'קט, כשהנהג סוגר את הדלת מאחוריה.

"המלכה היא הכלי החזק ביותר על הלוח", אמרתי למר גארין, כשעיניי נעוצות בעיניה של אריקה. "למה לא להשתמש בה?"

ריקה, ארוסתו של אחד מחבריי מהתיכון, צעדה אל תוך החדר, כשהיא נראית מוכנה לכל דבר חוץ מאשר לילה במועדון. חיוך נמתח על שפתיי. כובע הבייסבול שלה, בצבע חום בהיר, נח נמוך על פניה והטיל צל על עיניה, ואילו שערה הבלונדיני הארוך גלש על גבה. היא לבשה ג'ינס, והברדס של הסווטשירט האפור שלה הציץ מגב הז'קט שצבעו היה כצבע הכובע, ידיה היו תחובות בכיסים. כשהתחלתי להתקרב אליה היא עצרה במקומה, וללא ספק ניסתה לשמור על מרחק בטוח.

פניתי לעבר הספה, והתיישבתי בקצה השני, מול הבחור שעדיין הסתכל – או ניסה לא לראות – מה החברה והחבר הכי טוב שלו עושים.

"שיהיה לך לילה טוב, דיימון", שמעתי את מר גארין אומר.

הנהנתי וכשהרמתי שוב את מבטי, הוא כבר נעלם. ריקה נשארה מאחור והביטה בי כשהוצאתי את הארנק מכיס החזה ושלפתי חבילת שטרות.

"אני רוצה להפסיק," הבחורה הצעירה אמרה והתנתקה מפיו של הבחור.

"את יכולה להפסיק מתי שאת רוצה," אמרתי. "הדלתות לא נעולות."

ואז השפלתי את מבטי והנחתי לאט, זה אחר זה, שטרות של מאה דולר על שולחן הזכוכית החלבית שניצב בינינו. לצד הכסף המזומן שכבר שילמתי להם בעבור מה שהם עושים.

"או שאת יכולה להישאר כאן," המשכתי והנחתי שטר נוסף של מאה דולר, ועוד אחד אחריו, "ולהמשיך לא לעשות שום דבר, בזמן שהחבר הקטן שלך נותן לחבר הכי טוב שלו להכניס יד לשמלה שלך." הנחתי את השטר האחרון. "ובאותו זמן להרוויח את שכר הדירה לחודש הבא."

"מה לעזאזל לא בסדר איתך?" ריקה תבעה לדעת.

הצצתי לעברה וראיתי את מבטה נע בינם וביני.

"את יכולה להסתכל," אמרתי לה. "לא אגלה למייקל. אני שומר

טוב את הסודות שלנו."

היא הסיטה את מבטה, ואני השפלתי את עיני אל הבחורה – שהגיעה מוקדם יותר, וניסתה להתגנב אל המועדון עם החבר שלה והחבר שלו, שלושתם עדיין לא בני עשרים ואחת. היא הייתה חתיכה, נראה היה שכיף להשתעשע בהם, וכך הגענו לכאן.

עינייה החומות של הצעירה הושפלו אל הכסף המונח על השולחן, והשתהו שם לרגע. וכמו עם מר גארין, להט זחל מטה והתפשט בזרועותי, דרך בטני, חלף במפשעה וזרם אל ירכי, בזמן שחיכיתי לראות אם היא תעשה את מה שרציתי שתעשה.

השדיים הקטנים שלה התרוממו וצנחו ככל שהייתה לחוצה יותר, היא ללא ספק רצתה את הכסף, אבל פחדה מהזרע שייטמן בינה ובין החבר שלה והחבר שלו, ברגע שיצאו מהחדר הזה. היא רק רצתה את הכסף? בלעתי רוק והבטתי בחוסר ההחלטיות על פניה. אולי היא אהבה את הקינק? את הסכנה.

היא שלחה מבט לעבר החבר שלה, שעל אף אי-הנוחות שהייתה חקוקה על פניו, לא קם על רגליו והוציא אותה משם.

קדימה, בנאדם. תחליט כבר. קח את האישה שלך, או שתחזור לשבת ותהנה מההופעה.

איזה נקניק.

אבל אט-אט היא החליטה בשבילו. היא נמרחה על החבר שלו, שאחז באגרופו את שערה הערמוני וטמן את פיו בצווארה, הוא החליק את ידו אל תוך שמלתה ותפס את השד שלה. עיניה נעצמו, נשימתה רעדה, אבל לרגע היא נשארה נוקשה. לרגע.

וכעבור רגע הייתי הוא, והיא ישבה על ברכיי ואני לקחתי את מה שמישהו אחר לא רצה שאקח. החבר על הספה ראה את תשוקתו של החבר שלו, וכעת ידע את האמת. משהו שחברו הטוב הסתיר. הם השתנו, והעונג התפשט אל חזי. כן.

עצמתי לשנייה את עיניי, וסוף־סוף חשתי משהו, רק דקירה, אבל זה היה עדיף על כלום.

שמעתי את ריקה נאנחת. "ואחר כך אתה מתפלא למה כולם שונאים אותך."

פקחתי את עיניי ונרתי בראשי. "אני לא מתפלא."

קמתי ותחבתי את הארנק חזרה לכיס החזה.

"אני אוהב שחמט." התקרבתי אליה והבחנתי שידיה עדיין תחובות בכיסים. "יודע ורואה את מה שאני רוצה מונח לפניי. יודע שזה לא יבוא בקלות. יודע שצריך סבלנות וסדרת מהלכים מחושבים, הנרקמים יחד לרצף מסוים." עצרתי והשפלתי לעברה את מבטי. "אני יודע שככל שאצטרך לחכות יותר, וכנראה לשנות גם את מהלכיי, כך איהנה יותר להשיג את מה שאני רוצה."

אהבתי לגרום לה אי-נוחות. לדפוק לאחריים את הראש היה לפעמים יותר כיף מאשר לדפוק ממש.

ולרגע, זה היה כאילו הבטתי בה.

בווינטר.

היה להן אותו שיער, אף ששערה של וינטר היה בהיר יותר, ואותו צבע עיניים, אלא שעיניה של ריקה היו כהות יותר. לווינטר הייתה

טבעת כחולה כהה סביב האישונים, שגרמה להן להיות... חודרות. שמחתי שהיא לא יכולה להשתמש בהן, כי אם היא הייתה מביטה בי עם העיניים האלה...

כן, וינטר וריקה היו כל כך דומות, ולא רק במראה. שתיהן היו מתריסות. שתיהן אהבו קצת סכנה. ושתיהן השיבו מלחמה. "ואני יודע שהדרך להצלחה משתנה על פי בחירת כלי המשחק שבהם אני בוחר להשתמש", המשכתי, "ואנשים הם כלי המשחק האהובים עליי, ריקה."

היא צמצמה את עיניה אבל לא אמרה דבר. ודאי ניסתה להיראות משועממת, חסרת סבלנות או אדישה, אבל אני הכרתי אותה. "תראי אותה." הנהנתי פעם אחת לעבר הבחורה על הכיסא. "הגוף היפה הזה, הססני בהתחלה, אבל עכשיו היא מגיבה. היא רוצה לגעת בו." שלחתי מבט לעבר ריקה ואחר כך אל הזוג המתמזמז. "את רואה איך היא לופתת באגרופים את השמלה. היא חרמנית, אבל החבר שלה מסתכל, והיא חוששת ממה שהוא חושב. היא לא רוצה להראות כמה היא אוהבת שהידיים והפה שלו מונחים עליה, ולכן היא בודקת איך הגבר שלה מגיב. מחכה לסימן ממנו שזה בסדר ליהנות."

"אז למה היא אמרה שהיא רוצה ללכת?" ריקה השיבה בשאלה. "כי זה מה שבחורות אמורות להגיד, לא?" החזרתי לה. "מסוכן לחשוף את המלך או המלכה מוקדם מדי."

הזוג המשיך להשתעשע, לנשוך, להתנשק ולגעת בזמן שדיברנו. "ככה מלמדים אתכן, לא?" המשכתי. "זה מה שלימדתי את בנקס?" נשים לא אמורות לרצות כמו גברים, נכון? והן בוודאי לא אמורות לאהוב את זה בלי מחויבות. כך לימדתי את אחותי, כדי שתשמור על עצמה.

המשכתי ללחוץ. "אז למה היא נשארה?" שאלתי את ריקה. הלסתות שלה התהדקו והיא הפנתה את ראשה כאילו היא לא משתתפת במשחק, אבל אז ראיתי את מבטה מזנק בחזרה אל זוג הסטורנטים, ומשם אל הכסף על השולחן.

"כי זה היה המהלך שלך, ואתה לחצת", היא ענתה.

"כן, טוב מאוד."

הבחורה אולי עשתה את זה בשביל הכסף. או שאולי הייתה צריכה תירוץ מספיק טוב כדי להסכים.

"עכשיו הוא." הבטתי אל החבר הטוב מתחתיה לש את השדר שלה מתחת לשמלה. "הוא יעשה את זה בחינם. אמרתי לו לנשק אותה, אבל עכשיו הוא טורף אותה בעודה בחיים. הוא רצה את זה כבר מזמן." ראיתי את עיניו נפקחות, אחרי שבוודאי שמע מה אמרתי. "הוא בטח פנטז עליה והסתכל עליה כשהחבר שלו לא ראה. אני מוכן להתערב שהוא ממש רוצה להניח את שתי הידיים שלו על השדיים שלה."

ואז השפלתי את מבטי לעברו ושאלתי, "נכון?"
הוא הנהן, כשפיו על פיה של הבחורה. הוא שמט את ידו השנייה משערה והניח אותה על ירכה, מתכוונן לרגע שבו יקבל רשות.
"והחבר שלה," אמרתי לריקה. "זה משגע אותו. הוא רוצה לכעוס, אבל..."

"הוא רוצה את הכסף," היא השלימה את דבריי.
"או שאולי זה מדליק אותו, והוא לא רוצה להודות בזה."
היא הסתכלה עליי במבט מתנשא. "כן, ברור."
היא עדיין כל כך תמימה. "לא כל גבר צריך שישלמו לו כדי לראות איך גבר אחר מזיין את האישה שלו."
"למה שהוא ייחנה מזה?"

"אני חושב שאת יודעת," השבתי והבטתי עליה משועשע. ידעתי הכול על ההשתובבות שלה בסאונה בהאנטר ביילי עם מייקל וקאי.
ועל אף שחשבתי שהעובדה שריקה נהנתה בחדר ההוא תדליק אותי, האמת היא שזה עצבן אותי. ואפילו לא ידעתי בדיוק למה. אולי כי לא השתתפתי והרגשתי מחוץ לכל הכיף?
או אולי, על אף שהכרתי אותה טוב מספיק וידעתי שהיא לא מאפשרת שיקרה לה משהו שהיא לא רוצה, חלק קטן בי עדיין הרגיש כאילו היא... לא יודע...
נוצלה.

אבל לא ידעתי למה זה מזיז לי. מייקל וקאי כבר חלקו אישה בעבר. רק לא רציתי לחשוב שזה קרה עם אריקה.

אבל דבר אחד טוב השתמע מזה. חבריי הוותיקים אהבו לשחק והם יהיו כלי המשחק הראשיים.

"את מבינה, אריקה," אמרתי לה. "בעולם הזה יש כאלה שנועדרו שישחקו בהם. קורבנות שלא יוכלו לשנות את גורלם גם אם יחזרו ויחיו שוב באלף דרכים שונות." העמדתי פנים שאני סורק אותה במבטי מלמעלה למטה. "ויש את אלה שמשחקים. כמוני וכמוך." החוויתי לעבר השלישייה. "איזה כלי תזיזי במהלך הבא?"

הפעם היא לא הסיטה את מבטה מהאתגר, אבל היססה מעט לפני שבחנה את הקבוצה. לבסוף מבטה נח על בן הזוג. "האינסטינקט שלו הוא להיות האיש הטוב יותר מבין שניהם."

טוב מאוד.

"הוא מרגיש בתחרות, כן," השבתי, מתרשם. "זה מעצבן אותו ומעמיד לו. הוא רוצה לזיין אותה ולהראות לה מי הגבר האמיתי. כדי שהוא יישאר במשחק, אנחנו צריכים להשתמש בו. לגרום לו להרגיש חשוב."

היא הייתה מהירה. היא חשבה בדיוק על מה שאני חשבתי. "חבר שלה?" קראתי לבחור שישב על הספה אבל המשכתי להביט בריקה. "תגידי לחבר שלך שאתה רוצה שהוא יזיין את החברה שלך." ריקה הביטה בעיניי, שנינו היינו כלואים באתגר עד שנגלה האם צדקנו. עד שנגלה אם הוא יישאר במשחק או יתקפל ויברח.

הבחור המשיך לשתוק, ולא נשמע דבר מלבד קולות הזוג המתנשק על הכיסא, והמוזיקה שהדהדה למטה, ואז... קול צלול, שקט אבל בטוח, נשמע.

"תוריד את רצועת השמלה שלה, ג'ייסון," בן הזוג אמר לחבר שלו. ריקה ואני הבטנו זה בזה, ממוגנטים, אבל שמעתי רשרוש של בגדים, נשימות לוחטות וגניחה.

"כן," הבחורה על הכיסא התנשפה, עכשיו, כשקיבלה את ברכתו המלאה של החבר שלה ליהנות.

מזווית העין ראיתי עור, את חלקו העליון של השמלה נמשך מטה, ואת התנועות שלהם מאיצות, נרגשות ומוכנות יותר.

לא יכולתי לפענח את הבעת פניה של ריקה, אבל ידעתי ללא

ספק שחלק ממנה נהנה מזה. אולי היא שנאה את עצמה, אבל הריגוש מהכוח היה נעים, לא? אין כמו לשחק בבני אדם. והיא הייתה טובה בזה. אף אחד לא זרם איתי קודם. חוץ מווינטר. לאיש מחבריי לא היו סבלנות או עניין בזה. חיבבתי את ריקה. מייקל בקושי גילה את כל מה שהיא מסוגלת לעשות.

אבל לא לשם כך היא הייתה כאן. היא רצתה לדבר. "אוקיי, אמרתי ושאפתי אוויר מלוא ריאותיי. "קחו את הכסף ועופו. אני עסוק."

"מה?" הבחור נשמע חסר נשימה.

"אתה רציני?" הבחורה משכה לפתע את זרועותיה וכיסתה בהן את גופה העירום למחצה.

"החוצה, "נהמתי. "עכשיו."

הם נעמדו, נאנחו בעצבים, כי סוף־סוף הם היו בעניין, רטובים וקשים ומוכנים לצאת לדרך.

"לכו תגמרו את זה במכונית שלכם, " מלמלתי כשהלכתי לעבר השידה והוצאתי ממנה חפיסת סיגריות.

הם לקחו את הכסף שלהם והסתלקו, ואני נופפתי לנהג וסימנתי גם לו להשאיר אותנו לבד. ברגע שהדלת נסגרה, הפניתי את ראשי לעבר ריקה ופתחתי את החפיסה.

"אני רוצה לשחק איתך שחמט יום אחד, " התגריתי בה.

"לא שיחקת איתי?"

הסתובבתי חזרה אל השידה וחייכתי לעצמי. זה יהיה אתגר אמיתי, אם היא תהיה היריבה שלי, אבל אני חושב שאני מעדיף אותה בצד שלי. לקחתי את הסיגריות, חבטתי אותן על גב כף ידי והרגשתי חי שוב. הלחץ. הצורך להתפרק.

וינטר.

היא הייתה קרובה. סוף־סוף.

אבל נקרעתי בין הצורך לסיים את זה במהירות ובין הרצון העז לגרור את זה לאט לאורך זמן רב.

היא בבית. ברגע זה. ודאי מנסה למצוא דרך להימלט, ומצידי,

היא יכולה לנסות. נהייתי לרדוף אחריה. הטיפשה המטומטמת שאיתה התחתנתי אולי תעשה ילדים יפים, אבל זה אפילו לא חצי מההנאה המובטחת בכך שהילדונת הזאת תהיה שלי.

כן, האחות הקטנה של ארי לא דמתה לה. וינטר תיאבק. היא תעשה לי את המוות, אבל אני לא אתנקם רק על מה שעשתה לי לפני שנים, עכשיו יהיה לי הכול. שליטה במשפחה, בעלות על ביתי, ואת הצעצוע האהוב עליי.

הלכתי אל אחד השולחנות, ואורות העיר נצצו מהחלונות. מרידיאן סיטי, העיר הגדולה שנמצאת במרחק פחות משעת נסיעה מעיר הולדתי, שם וינטר ישנה, הבהיקה ונצצה שם למטה, אבל הלילה לא הייתה לי כל שאיפה להיות חלק ממנה. מדי פעם אהבתי לבלות במועדונים – המוזיקה, הרעש, הסקס – אבל זה היה הקטע איתי. אהבתי רק דבר אחד בכל פעם.

כשחיוך על שפתיי פתחתי את החפיסה, תחבתי סיגרית בפי והצתתי את הקצה.

"אני מקווה מאוד שיש לך משהו טוב בשבילי," אמרתי לריקה תוך כדי שאיפה, וניגשתי ישירות לעניין. "הפגישות הקטנות שלנו באות עם מחויבות, ילדונת."

"מערכות יחסים בריאות מצריכות קצת הדדיות," היא השיבה. "מה שהבאתי לך בפעם הקודמת היה אוצר, דיימון. עכשיו תורך." פלטתי צחוק קטן, צבטתי את הסיגרית בין האגודל לאצבע ושאפתי שוב. "נתתי לך מידע."

"לא נתת לי הוכחה," היא השיבה.

שאפתי שוב מהסיגרית, מילאתי את ריאותי בצביטה המתוקה, הטייתי את ראשי לאחור, ונשפתי אותו מעל ראשי. חתיכת מפלצת קטנה, הבחורה זאת.

"בואי הנה," אמרתי לה בלי להסתובב להביט בה.

וינטר לא הייתה האישה היחידה שהייתה לי בראש. לריקה ולי גם נותר עדיין חשבון ליישב.

לרגע לא שמעתי דבר, אבל אז ראיתי אותה מגיחה בין הצללים אל זווית העין שלי.

אבל היא נעצרה במקומה.

"יותר קרוב," הקנטתי.

זוג צעדים נוסף, ומשמאלי יכולתי לראות את שערה הבלונדיני
נופל על גופה.

אבל עדיין לא הסתכלתי עליה.

"יותר קרוב." חייכתי.

היא התקרבה לאט ועצרה מחוץ לטווח הנגיעה שלי.

לקחתי סיגריה נוספת מהחפסה, ורק אז הפניתי את ראשי, פגשתי
את עיניה והושטתי לה את הסיגריה.

היא נראתה כאילו היא במסווה או משהו, עם הבגדים שלבשה,
אבל זה היה בסדר. אהבתי שהפגישות שלנו סודיות. זה היה חלק
ממנה שלא היה שייך למייקל.

זקפתי את הגבות ונופפתי בסיגריה קדימה ואחורה כדי שתיקח
אותה. ידעתי שהיא אוהבת את הסוג הזה.

אבל חיוך קטן חלף בעיניה, והיא משכה את ידה מהכיס, הושיטה
את כף היד ובה חפסה שלמה של סיגריות תוצרת דווידוף שהיא כבר
גנבה מהמחבוא שלי.

"אלוהים אדירים," מלמלתי.

היא תלשה את הסיגריה מידי בכל זאת, והעבירה אותה ברפרוף
תחת אפה כדי להריח. "תודה."

נדתי בראשי. היא ודאי התגנבה לדירה שלי בדלקור כדי לפגוש
אותי שם, ופשטה על המחבוא שלי.

תחבתי את הסיגריה אל פי, סגרתי את השידה והתרחקתי.

"אלה החדרים שלי," הזהרתי אותה. "אל תיכנסי כשאני לא
שם."

לא רציתי שהיא תחטט לי בדברים.

"אלה לא החדרים שלך," היא טענה. "מייקל לא יודע שאתה עדיין
מתאכסן שם, ואני יכולה לשנות את זה בכל רגע." היא החליקה את
ידה אל כיס החזה שלה. "בזכותי אתה עדיין יכול להתחבא ממש
מתחת לאף שלנו."

"ובזכותי מייקל לא יודע שאת מרשה לי להתחבא ממש מתחת

לאף שלכם." שלחתי לעברה מבט מצמית. "את תאכלי אותה בדיוק כמוני, אז תרגיעי."

היא זקרה גבה אבל לא המשכתי ללחוץ. היא ידעה שהייתה לה יותר סיבה לפחד ממני מאשר לי ממנה.

אבל למרות הכול... עד כמה שנהניתי מחילופי הדברים הקטנים שלנו, עצבן אותי שהיא כבר לא חוששת ממני. אחרי כל מה שניסיתי, ועדיין יכולתי, לעשות לה.

הרמתי את עיניי וראיתי אותה מביטה בי.

"מה?" שאפתי שוב מהסיגריה, והלכתי לעבר החלונות.

"חשבתי שתסחט אותו בעזרת המידע שהשגתי," היא הסבירה. "או

תהרוס כמה מהשותפויות שלו."

היא דיברה על אביה של וינטר.

"אני חייבת להגיד, אתה מתעלה על הדמיון שלי."

"התרשמתי?" הצצתי מעבר לכתפי והעפתי את האפר מהסיגריה.

"מפחדת," היא הבהירה.

גיחכתי. "אני יכול לחיות עם זה."

"ואשמה." היא התיישבה על זרועה של אחת הספות, ובזווית העין

ראיתי שהיא מביטה עליי. "אני לא יכולה להאמין שעשית את זה

היום. הסתערת ישר על העורק הראשי, וגבר, אתה לא מרפה, אה?

לשם מה לעזאזל השגתי את המידע עליה?"

"הו, אל תדאגי. במוקדם או במאוחר היא הייתה צריכה לתת לי

הסברים, עם עזרתך או בלעדיה." נשפתי עשן, הסתובבתי, והלכתי אל

המאפרה שעל השולחן.

"אל תפגע בה," ריקה אמרה.

אבל אני רק נשפתי צחוק נוסף ומעכתי את בדל הסיגריה במאפרה.

"אמרה האישה שהציעה את כל המידע שהייתי צריך כדי להשתלט על

אבא שלה, הבית שלה וההון שלה."

אביה של וינטר שכר את רואה החשבון ששכרה משפחתה של

ריקה. אותו רואה חשבון מתוסכל וחרד, שרמז שלפני כמה שנים אביה

של וינטר, גריפין אשבי, אולי הונה את אביה המנוח של ריקה בכמה

עסקאות נדל"ן. אני לא יודע בדיוק איך היא השיגה את ההוכחה, אבל

היא לא התייצבה על סף ביתי עד שהשיגה אותה, והיא ידעה שזה עשוי להיות בדיוק מה שאני צריך כדי להפיל את משפחת אשבי. ובתמורה, עזרתי לה להשיג משהו שהיא הייתה צריכה. משהו שעוד לא הייתי בטוח לגמרי שאני רוצה לתת לה. אהבתי את הביקורים שלה ולא רציתי שהם ייפסקו.

"אתה יודע למה אני מתכוונת," היא המשיכה. "אל תפגע בה." את מתכוונת חוץ מאשר לקחת מווינטר את כל מה שיש בבעלותה, ולהכניס אותה למצב תמידי של תלות ביי? או לפגוע בה במובן של...

כן, לזה התכוונת, נכון? אל תפגע בה. "את יודעת כמה ויל דימם בכלא?" שאלתי אותה. "את יודעת איך קאי נאלץ להתאמץ לעכל משהו, כי מרוב עצבים ופחד, הבטן שלו השתוללה, כי הוא כל הזמן היה צריך להביט מעבר לכתפו?" מבטה חמור הסבר נותר עליי.

"את יודעת שלא משנה כמה מייקל שילם או את מי הוא שיחד, היו כאלה ששילמו יותר, כדי לדאוג לכך שהילדים העשירים והפריבילגים מהאליטה של ת'אנדר ביי יסבלו בכלא?" המשכתי. "יש לך בכלל מושג איך שניהם חלו בגלל מחסור באוכל ושינה, כדי לאזן עודף פחד וכאב?"

מבטה צנח לרגע באי-נוחות, אבל היא המשיכה לשתוק. "כן, גם אני לא," אמרתי לה. "כי לא הייתי כאן." עיניה זינקו מעלה ונראו מבולבלות. הלכתי סביב החדר והמשכתי. "שלוש קומות מתחת לבלוק מספר שש, במרתף, במסדרון טחוב, תחת מטר וחצי של בטון, שם הייתי." אגרפתי את ידי, והכעס חזר כמעט מיד. "במשך שלוש שנים. לא ידעת, נכון?"

עיניה, כה כחולות אפילו בחדר החשך הזה, כמו ניקבו את עיניי. "בנקס חשבה שהיא עושה לי טובה," אמרתי. "וגבריאל הסכים איתה. היו לו יותר מדי אויבים, ולאויבים האלה היו חיילים בפנים. הייתי סיכון גדול יותר מאשר ויל וקאי, אז הכניסו אותי לבידוד." שאפתי עמוק והדם תחת עורי הלך והתלהט. "עשרים ושלוש שעות ביום, שבעה ימים בשבוע, כל היום, כל יום במשך מאה שישים

שבועות. זה אלף מאה ועשרים ימים. עשרים ושישה אלף, שמונה מאות ושמונים שעות, ריקה."

אצבעותיי עקצצו מרוב דחף לחפור בעורי, אבל התאפקתי. "הרשו לי לצאת שעה ביום, אבל גם אז הייתי לבדי." הקפתי את החדר, והצצתי לעברה כשדיברתי. "אכלתי לבר, הלכתי לבר, עשיתי הכול לבר. אבא שלי לא רצה שאיהרג, אז נותקתי מכולם." התחלתי להקיף את הספה שהיא ישבה עליה, ובלי לחשוב החלקתי את ידי מעל הבר הנייד, משכתי בפינה וגרמתי לבקבוקים לשקשק. חום טיפס על צווארי.

"ביום הראשון אתה שואל את עצמך מה הולך, הסברתי." אף אחד לא אומר כלום. אף אחד לא עונה על השאלות שלך. אתה לא יכול לראות כלום חוץ מאשר את חלקת הבטון הקטנה שלך. ואחרי השבוע הראשון, אתה מתחיל לדבר קצת לעצמך, כי אין משהו אחר לעשות, ואתה נעשה פאקינג משועמם. "אתה מתכוון בודד?" היא דחקה בי.

"עצבני, פלטתי ותיקנתי אותה." אף אחד לא בא לבקר. איפה בנקס? היא תהיה שם. למה הם מרחיקים אותי ממנה? ואז הנהנתי לעברה. "אבל אתה יודע שאתה יכול לעמוד בזה. אתה יכול לעמוד בכל דבר שיעשו לך. ויל בסדר. קאי בסדר. הם יהיו בסדר." המשכתי להקיף את החדר, ולפתע שרירי צווארי התכווצו כשהעברתי את ידי על פני השולחנות והקירות, הולך קצת יותר מהר עכשיו ומביט בעיניה.

"אבל תוך חודש אתה מתחיל לגלות שהראש שלך כבד," אמרתי ונשימתי הלכה וכבדה עם הזיכרון. "ממש פאקינג כבד, ריקה, כאילו אתה לא יכול להרים אותו. אז אתה מתחיל לעשות דברים כדי להוציא את עצמך מזה, כמו לדפוק אותו בקיר שוב ושוב." התחככתי באגרטל והפלתי אותו על רצפת העץ, אבל לא הפסקתי. שוב הייתי בתא שלי, מסתובב במרחב של שניים וחצי מטרים רבועים, ומשתגע.

"אתה מרגיש שהעור שלך צמוד מדי, והקירות לוחצים לך על הריאות עד שאתה לא יכול לנשום, והמוח שלך מתחיל להחליק

הצידה, כי העולם נראה כל כך שונה עכשיו, ממה שהיית רגיל." שאפתי אוויר ולרגע עצמתי חזק את עיניי. "ואתה רוצה רק לברוח. לברוח מהר. ולנשום. אתה זוחל לתוך עצמך. אתה לא רוצה רק לצאת מהחדר. אתה רוצה לצאת מתוך העור שלך."

נרתעתי ולא יכולתי לנשום. משהו העיק לי על החזה. יושב שם. "וכשאתה סוף-סוף זוכה לביקור – ארבעה סוהרים שאבא שלך שילם להם כדי לפרק לך את הצורה בראשון בכל חודש, כדי שלא תהפוך לרכיכה בבידוד – אתה מתחיל לחכות לביקורים האלה." חשפתי את שיניי, עדיין מביט עליה תוך כדי הליכה. "כי הכאב בגוף שלך משקיט את הכאב בראש. זה טוב, כמו מתג כיבוי בתוך המוח שלך. ואז אתה נזכר בזונה הקטנה ההיא, שישבה באולם בית המשפט, על אף שהיא לא הייתה חייבת להיות שם, כדי לשמוע וליהנות שמאשימים אותך וחורצים את דינך, כשאנשים שיקרו ואמרו שאילצת אותה." הגרון שלי נסתם, ואני בקושי מצליח לדבר. "אילצתי אותה להתפשט ולפשק את הרגליים, והם יורדים לפרטים מבחילים, כאילו הכרחת אותה לעשות דברים שלא יכולתי לקבל מאחותה בקצה המסדרון, או מכל בחורה אחרת שהייתי רוצה." עכשיו כבר צעקתי. "ושהתנהגתי כאילו הזמן שבו הייתי איתה לא היה פאקינג הזמן היחידי שבו לא שנאתי לזיין."

קצר נשימה, כשהמאניה מתחלפת בזעם, ראיתי את וינטר בראשי ואחר כך ראיתי רק אדום. נעצרתי והבטתי בריקה, אבל הכעס שלי עוד להט.

"ואולי היא לא הייתה יכולה למנוע ממני הרשעה, אבל היא הייתה יכולה לספר להם את האמת. היא הייתה יכולה להגיד משהו. היא הייתה יכולה לפתוח את הפה המזוין שלה ולדבר," נהמתי בגרון מכווץ ושורף. "אבל היא שתקה, ואז אתה נכנס לכידוד למשך שלוש שנים, והחברים שלך דואגים לעצמם בזמן שהמוח שלך יורד לאט מהפסים ואתה תולש לעצמך את השיער, כי חיות עושות דברים מטורפים כשהן כלואות יותר מדי זמן."

מתנשף, ניסיתי להנמיך את קולי. "שלוש שנים," אמרתי, רותח. "שלוש. שנים. ריקה."

עצרתי, ייצבתי את קולי והסדרתי את הנשימה.

"אז, כן," אמרתי בלעג. "את יכולה להיות בטוחה שאפגע בה." היא ישבה שם, מבטה לא יציב ועיניה נוצצות, אבל כתפיה היו עדיין יציבות. היא לא הייתה אישה טיפשה, וידעתי את זה. היא הייתה אמורה לחשוד שהמסמכים שנתנה לי יפתחו קופת שרצים, אבל בסופו של דבר היא החליטה שמה שאני יכול לתת לה שווה יותר מהנזק שאגרום. גם בה היה חלק 'לא כל כך נאצל'. היא עשתה את מה שעשתה כדי להשיג את מה שרצתה, אבל לא יכולתי לשקר. הרגשתי מעט גאווה בחברה הקטנה החדשה והבלתי צפויה שלי כאן.

אבל שוב... היא לא הייתה אישה טיפשה. היא ידעה איזו קופת שרצים היא פותחת בין וינטר וביני, וייתכן מאוד שהיא בנתה על זה. ואף שנהייתי מהחברות המתחדשת שלנו, אריקה פיין לא תעמוד מנגד ותניח לי לבצע את עבודתי. היא תנסה להגן על וינטר. וזה בסדר. ככל שהיא תפריע לי יותר, כך כולם ייכנסו לתוך המשחק.

מייקל, קאי, בנקס...

ויל.

קפצתי את אגרופיי והלכתי לעבר הבר, מזגתי שני שוטים של וודקה וגמעתי אותם בלגימה אחת, ומייד לגמתי שוט נוסף. ויל.

רווינטר.

ויל ורווינטר.

בשוט השני, חום נוזלי שטף את החזה שלי כשעצמתי את עיניי ושמעתי את ריקה שכחכה בגרונה.

"אז יש לך כבר משהו בשבילי?" היא שאלה כאילו היא לא שמעה עכשיו את כל מה שאמרתי. "או שאתה כבר מוכן להודות שאתה לגמרי חדל אישים?"

לחצתי את כוס הזכוכית בידי, הבערה העדינה של האלכוהול עדיין עקצצה בגרוני כשהשלכתי אותה לכיוונה של ריקה. בחורה מזוינת.

הכוס התנפצה על הקיר מעל ראשה, והיא הפנתה את פניה הצידה, כמעט בלי להירתע, ופלטתה צחוק חרישי.

היא לא פחדה ממני.

"תתקשר או תכתוב הודעה לבנקס," היא הורתה והתעלמה מהתקף הזעם שלי. "היא דואגת לך."

"היא לא." הדלקתי סיגריה נוספת ומילאתי שוב את הכוס שלי. "בנקס מכירה אותי הכי טוב. היא יודעת שקודם כול אני דואג לעצמי." "ו-וויל?"

הלכתי אל הספה והבטתי לעברה.

"יש לו בעיית אלכוהול," היא אמרה לי.

אבל אני רק חייכתי לעצמי. "אצל גברים, זאת לא בעיה." כל גבר שהכרתי או גדלתי איתו שתה. שתית בלי להיות מושפע מהאלכוהול, ודאגת שהדברים יתבצעו. נשים הן כמשקל נוצה, ולכן מעולם לא נתתי לבנקס לשתות.

"יש לו בעיית סמים," ריקה המשיכה.

התרווחתי על הספה, תחבתי זרוע מאחורי ראשי והבטתי עליה. והיא מספרת לי את זה, כי?

קירבתי את הסיגריה אל שפתיי ושאפתי ממנה. פגשתי את ויל בתחילת הלימודים בתיכון, והוא השתעשע עם סמים מאז שאני מכיר אותו. גראס, אקסטזי, כדורים, קוקאין... הכול היה לנו בבית הספר. הסיבה היחידה לכך שלא סבלנו ממגפת הרואין במרכז העיר, הייתה כי היו לנו כסף וגישה לחומר טוב מהרופא המקומי.

ומארון התרופות של אימא.

זה היה כמעט הדבר היחיד שמייקל ואני הסכמנו עליו אי פעם.

לא עשינו סמים. היינו הסמים.

"אני בטוח שכולכם תטפלו בזה," אמרתי לה.

"קודם התבכיינת מפני לא היית שם בשבילו בכלא, אבל אתה יכול להיות שם עכשיו."

"לכי הביתה," אמרתי.

בתור מישהי חכמה היא הייתה מאוד טיפשה. אני האדם האחרון שוויל רצה או היה צריך עזרה ממנו.

היא היססה לרגע, כאילו חיכתה שאומר משהו, או שאולי עדיין קיוותה, אבל בסוף הסתובבה והזיזה את הישבן שלה לכיוון הדלת.

אבל משהו משך את עינה והיא נעצרה, היא הרימה משולחן הקפה קופסה קטנה ושחורה, ובחנה את תוכנה.

ליבי החסיר פעימה כשזיהיתי במה היא אווזת. הידקתי את שיני כל כך חזק עד שהלסת כאבה לי, ואז נעמדתי על רגליי, זרקתי את הסיגריה למאפרה והסתערתי לעברה.

תלשתי את הקופסה מידיה, סגרתי אותה בחבטה והשלכתי אותה על הספה, כשתוכנה מצלצל באוזניי. ואז אחזתי בה והצמדתי אותה אל הקיר.

עיניה הכחולות היו נעוצות בי, כולה קשוחה ונכונה, אבל ההתנשפות הקטנה שלה הסגירה שעדיין נותר בה מעט פחד מפניי.

"תחשבי עליי ככה." התנשאתי מעליה ובהיתי בה. "בכל רגע אני יכול לפרק אותך לחתיכות, ולסתום לך את הפה לתמיד. את צריכה אותי. אני לא צריך אותך. אנחנו לא חברים."

תתרחקי מהבית שלי. תתרחקי מהעניינים שלי. נגמרו הפטפוטים.

"שמחה שאתה יודע את זה," היא השיבה בקול יציב להפתיע.

הרפיתי ממנה והסתובבתי, חזרתי אל הספה, תחבתי את תוכן הקופסה חזרה למקומו והידקתי את התפס. לקחתי מהבית של אבא שלי כמה חפצים והבאתי אותם לכאן כדי שהנהג יעביר אותם הערב לדירה שלי בדלקור.

"אני דומה לה." שמעתי את ריקה אומרת. "נכון? בגלל זה תמיד

שנאת אותי."

היססתי.

כמוה. כמו וינטר.

שיער בלונדיני, עיניים כחולות, אותו גיל, אותו טוהר פראי... כמו תמימות של סופת טורנדו או סערת הוריקן.

"אני שונא את כולכם," מלמלתי. אפילו לא מצמצמתי כשאמרתי

את הדברים.

אני שונא את כולכם. שונא את מי? את הקבוצה הקטנה שלהם,

שפעם הייתי חלק ממנה? נשים? אנשים, באופן כללי? מי יודע, היא לא שאלה.

אבל חלק ממני רצה שהיא תבין.
אלוהים אדירים.

היינו צריכים לחזור לעניינים.
היא הלכה אל עבר הדלת, אבל קראתי אחריה.
"אריקה?"

בזווית העין ראיתי אותה נעצרת, כשהלכתי אל הארון והוצאתי את אחד משני האקדחים ששמרתי שם. שלפתי את המחסנית מהגלוק ובדקתי את התוף כדי לוודא שהאקדח לא טעון בכדור, ואחר כך הושטתי לה את האקדח והמחסנית כדי שתיקח אותם.
עיניה זינקו מעלה.

"הוא בלתי ניתן לאיתור", אמרתי.

כעבריי מורשע אסור לי להחזיק כלי נשק, אבל, לעזאזל.
עיניה שוטטו מצד לצד והיא נראתה מבולבלת.

בחוסר סבלנות צמצמתי את המרחק בינינו ודחפתי אותו אל תוך ידיה.

"תלמדי להשתמש בו."

"בשביל מה אני צריכה את זה?" היא שאלה, עדיין אוחות באקדח כאילו היא מתחבטת אם להפיל אותו ולברוח, או לא.
"כי אבא שלי יותר חכם מאיתנו. בסופו של דבר הוא יעלה עלינו.
אולי תזדקקי לזה."

"אז אם אבא שלך ירדוף אחריי, אתה נותן לי אקדח כדי שאהרוג אותו?" היא נשמעה סרקסטית. "כדי שהוא לא יהרוג אותי?"
פלטתי אנחה. "פאק, את מטומטמת", אמרתי. "כאילו שהוא בעצמו ירדוף אחרייך. זה לבחורים שהוא ישלח. אם מישהו יהרוג אותך, זה יהיה אני. עכשיו תסתלקי." סימנתי בסנטרי לעבר הדלת, והוצאתי עוד סיגריה מהחפיסה. "אתקשר אלייך כשיהיו לי הדברים שלך."

הדלקתי את הקצה והשלכתי את המצת על השולחן לפניי. "אלא אם כן את רוצה להישאר", אמרתי בקול מרוכך והנחתי לעיני לצנוח

על גופה. "הארוס שלך מחוץ לעיר, וזהו ליל הכלולות שלי. אנחנו יכולים... לשחק שחמט."

וכשאמרתי שחמט, התכוונתי...

אבל היא רק נדה בראשה. "ככה אני יודעת שאתה אפילו לא חצי מסוכן כמו שאתה מעמיד פנים, " היא אמרה. "אתה רק מאיים תמיד." טפחתי על הסיגריה בתוך המאפרה, וכשהעשן זרם אל האוויר הרצנתי יותר ויותר. "לפעמים, " כמעט לחשתי. "ולפעמים אני מתכוון בדיוק למה שאני אומר." נשאתי את מבטי לעברה. "אז תסמכי עליי כשאני אומר שלעולם לא תימלטי ממני. אף אחד מכם לא יימלט." הסתכלתי עליה כשהתאמצה מאוד להיראות אדישה, אבל רמזים קלושים למודעות, פחד וספק עדיין חלחלו החוצה. היא ידעה שאני לא הולך לשום מקום.

בלי לומר מילה היא סבה על עקביה ויצאה, משאירה אחריה את הדלת פתוחה לרווחה, נותנת למוזיקה לזרום פנימה כשנעלמה.

תודייני. זה לא יקרה כמו שאת חושבת.

את לא תשני אותי. אני אשנה אותך.

הטלפון שלי צלצל, ומכיוון שריקה בדיוק יצאה מכאן, רק לשניים נוספים היה מספר הטלפון שלי.

לאבי ולמאבטח שלי.

"פאק, " נשפתי ועניתי לשיחה.

"כן?" אמרתי.

"עבודה טובה היום, " אבי אמר. "כבר הייתי בטוח שאני הולך

לחנוק אותך מתישהו."

שאפתי מהסיגריה, הנחתי אותה במאפרה ונשפתי את העשן. "אני

בטוח שזה יהיה קשה."

"כן, אני לא באמת רוצה להרוג אותך, " הוא הוסיף. "אתה הבן

היחיד שלי, אחרי הכול."

"לא. התכוונתי, שאני כבר לא בן אחת-עשרה." הוצאתי טישירט

וסוטשירט נקיים מהתרמיל וסגרתי את הדלת בבעיטה. "עכשיו יהיה

יותר קשה לחנוק אותי."

אידיוט.

הוא שתק לרגע, ויכולתי לדמיין את המבט על פניו. אבא היה אומן השמירה על קור רוח. רק לעיתים נדירות הוא איבד את שלוותו.

אבל זה היה בעיניו. הרמז לכעס. התיעוב כלפי הילדותיות שלי. לולא היה בינינו קשר דם והייתי היורש היחידי שלו, אין לי ספק שהוא היה הורג אותי כבר מזמן.

"כל העיר מדברת על החדשות," הוא שינה נושא. "אני רוצה להרוויח מהמומנטום. בעוד שבוע משפחת קריסט עורכת מסיבת אירוסין למייקל ואריקה. לך לשם עם ארי, ותביא איתך גם את השתיים האחרות. גם הן המשפחה שלך עכשיו, וצריך לשקם להן את המוניטין."

"איך? בכך שיבואו איתי?" חשבתי בקול רם. לא החמצתי את האירוניה מכך שהנוכחות שלי עשויה להציל את המוניטין של מישהו. "אני חייב ללכת." קטעתי אותו. אעשה את מה שביקש, כך שאין לי כל סיבה להתווכח. רציתי ללכת למסיבה מפני שכולם יהיו שם. "רק שים לב," הוא אמר לי. "לוקה ודאוור עצרו הערב את וינטר עם איזה בחור בכביש. היה לה תרמיל ארוז." עצרתי וחיכיתי להמשך.

"והיא חזרה הביתה, למקום שאליו היא שייכת." נרגעתי, כי ידעתי שהיא לא הרחיקה, אבל בכל זאת הייתי זקוק לאישור. ידעתי שהיא תנסה. קיוויתי שהיא תנסה שוב. איזה בחור...

איתן בלמונט. אגרפתי את כפות ידיי מתוך אינסטינקט. קיוויתי שהיא שכבה איתו. שכבה איתו הרבה פעמים ועדיין שוכבת איתו, כדי שאוכל לראות את זה. כך תהיה לי סיבה נוספת לשנוא אותה ולפגוע בה. זה היה כל הכיף שהייתי צריך בנישואים לאחותה.

אבל אבי התפרץ, כאילו קרא את מחשבותיי. "בוא נבהיר משהו טוב־טוב," הוא אמר. "אני רוצה את אריון בהיריון לפני סוף השנה. אתה יודע את החוקים. תמלא את המטלות שלך לפני שאתה משחק." זקפתי גבה. בחיים לא ביצעתי מטלות.

"ואנחנו צריכים לדבר על הדרכים בהן תיקח קצת אחריות על

'קומיוניקה'. הגיע הזמן שתתחיל להרוויח את מה שאתה עומד לרשת. אני צריך שתבוא..."

הרחקתי את הטלפון מהאוזן, ניתקתי, והשלכתי אותו על הספה. 'קומיוניקה' הייתה אחת מהחברות שלו, ולא תודה. הוא יכעס שניתקתי. הוא יתקשר שוב אחר כך או מחר, או ישלח את הבחורים שלו לגרור אותי אליו לעמוד פנים אל פנים מולו ולסיים את השיחה, אבל לא היה אכפת לי מכל זה.

תמיד הייתה לי ראייה צרה, כשמדובר בדברים שרציתי, ותמיד רציתי דבר אחד בכל פעם. אחרת לא יכולתי להתרכז.

הבחירות שלי ודאי לא יבטיחו לי חיים ארוכים, אבל איכשהו תמיד ידעתי וקיבלתי את זה. אני אמות צעיר. מעולם לא חשבתי על עבודה, המחשבה ללכת כל יום לאחד המשרדים של גבריאל טורנס גרמה בחילה.

ייתכן שהייתי עצלן.

אנוכי.

מרוכז בעצמי.

ואולי פשוט הראש שלי לא היה בנוי לחיים ארוכים שלא הניבו תוצאה. הכול אצלי היה מהיר ועצבני, ולא הייתה לי המשמעת הנחוצה למשהו שמצריך יותר מקו מחשבה אחד.

החלפתי בגדים, לבשתי ג'ינס, טישירט, סווטשירט שחור עם ברדס, ואז הרמתי את קופסת העץ השחורה שריקה החזיקה קודם. הבחנתי במשהו שהיה תקוע מתחת למכסה ומנע ממנו להיסגר לגמרי. פתחתי אותה כשאני משתמש בתער שדחפתי פנימה, ובחנתי בהיסוס את שאר הפריטים. מבחר פריטים ישנים, שבילדותי היו קבועים ונאמנים, והדברים היחידים שיכולתי לבטוח בהם.

מהדק נייר, מחט תפירה, נעץ, אולר, מספריים, שן של טיגריס, קרן של חיה כלשהי, גולגולת של ציפור עם קצוות נחיריים חדים. רובם היו סטריליים אחרי שלא היו בשימוש זמן רב, אבל מבטי נפל על המצית, ובהיסח הדעת חיככתי את אגודלי באצבע המורה, והרגשתי את רכס העור שנגרם מכוויה ישנה.

הבטתי על הנעץ. הלילה אוכל לישון. אם ממש ארצה.

נקשתי באצבעותיי בדממה על הקופסה ונהניתי מהמחשבה על הפיתוי, אבל אז שמעתי דפיקה בדלת ומצמצתי, כשאני שואף עמוקות. "אדוני, מתיו קריין, איש האבטחה הראשי שאבי מינה לי, אמר מאחוריי. "הציוד הנוסף שביקשת נמצא באתר."

הנהנתי בהיסח הדעת, סגרתי את הקופסה והידקתי את התפס. "אתה יכול ללכת הביתה, אמרתי לו. "לא אודקק לך במשך כמה ימים."

הכנסתי את הקופסה לתיק, הלכתי אל הספה וסיימתי להתלבש, שרכתי את הנעליים שלי, לקחתי את התיק והכנסתי לתוכו את החליפה.

"אתה יוצא הערב?" הוא שאל, מן הסתם לאחר שהבחין בתלבושת שלי. "לא יהיה הרבה אור, ואמור לרדת גשם, אדוני."

זרקתי לעברו מבט, וסיימתי לאסוף את חפציי. הוא לא המשיך ללחוץ, אלא פנה לצאת. "מזל טוב," אמר. "לרגל נישואיך, אני מתכוון. נחכה לצלצול ממך."

הלכתי אחריו, הוא וגבר נוסף אנפו אותי כשירדנו במדרגות ויצאנו מהמועדון.

כל עוד יכלו כדאי שינוחו. כשהכול יתפוצץ, יהיו להם כמה לילות לבנים.

בדיוק כמוני הלילה.

הגיע הזמן לחזור לת'אנדר ביי.

עשיתי הרבה יותר מהמעשים שבגללם נשלחתי לכלא – וגרועים מהם. לווינטר אין מושג כמה רע זה עלול להיות.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן